

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. каѣме а вънъ отъ Цариградъ 40 бешл.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ до редакцията надписватъ ся до Драгана Цанкова.

Лицата у които ся ва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ.

Ничо не ся плаща за какво то ся вѣсти въ « България ».

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Навичкова Галата.—Въ Търново Г-на П. Кесимов Шленъ г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Казоферъ у г-на Х. И. Дилова, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Назарджикъ у г-на Б. Мирова, въ либолъ г-на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сив Диневски, въ Джузая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Саломовъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янкіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанова, въ Хаскюю у г-на Христофудъ Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ въ Солунъ г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчоглу, въ Руссе у г-на Пепра Заова, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровича, въ Варна у Г-а Д. Х. Тулевъ си Бз корещъ у г-на Иванча Минцова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у г- Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

ИЗВѢСТІЕ.

Като ше отсѣтствувамъ отъ Цариградъ около единъ мѣсець, азъ оставамъ на Г-на Д. Константиновъ, мой сѣтрудникъ, управленіето на Вѣстникътъ.

Споредъ това Г-нъ Константиновъ ше отговаря за мене въ моето отсѣтствие за каквото и да е, което са отнася до Редакцията на Вѣстникътъ.

Писмата до Редакцията пакъ ше си сѣдватъ да са подписуватъ на мое име.

Д. Цанковъ.

Ц-градъ 1861 Марта 14.

Работити на нашити чорбаджии *ит-тичесъ* злѣ отиватъ, било въ Цариградъ, било по вънъ въ България.

За напрежъ тѣ нѣматъ вече надѣжда. Обаче за да закѣснеятъ тѣхното съвършенно паденіе и за да излѣжатъ народътъ вържъ трудното положеніе на тѣхнитъ работи, тѣ изнамѣрватъ за всяка поща по двѣ или три дебелъ лжи и ги пращатъ на чорбаджии въ Пловдивъ, Къзанлъкъ и Ескизаара.

Отъ тѣхна стърна, Чорбаджии отъ Пловдивъ, Къзанлъкъ и Ескизаара не примичуватъ никоги безъ да не проведатъ на нашити тукашнии чорбаджии съ всяка поща единъ *деметъ* лжи било взаимъ, било *таазе-таазе* снеси.

Чидно вѣдо! Нашити вѣйкашнии

чорбаджии знаятъ твърдѣ добръ че тукашнитъ чорбаджии ги лѣжатъ. тѣи и тукашнитъ познаватъ че вѣйшнитъ ги лѣжатъ. Една такава игра е напстина прилична и за единъ и за другити.

Нъ какво доказва това взаимно пращаніе лжи между нашити тукашнии чорбаджии и вѣйкашнитъ? То доказва още единъ пжъ че тѣхнитъ работи сѣ въ едно положеніе толкостъ повече отчаяно, колкото тѣ за да го скріятъ отъ народътъ, прибѣгватъ до средства повече неприлични за почтенни хора.

Това не ни очудва. Всегда нѣ имъ предказвахми че не шжтъ сполучи, по причина че двѣ неоторими припятствія сѣ *диктисваха* отпреди имъ, Високата Порта пѣи първо и послѣ грѣцката патрикапа.

За тѣя двѣ припятствія нѣе ги сѣгледвахми всякоги и показвахми всякоги едно трето което ше ся появи по кѣсно и не ше да бѣде по малко страшно: искаме да кажимъ за патриотизмътъ на нашити Българи и тѣхната дълбока любовь за истинската вѣра на нашити бащи.

Прочее, каквото да праватъ и да говорятъ, нашити чорбаджии ше видятъ всякоги тѣхнитъ проекти да се строятъ у едното или у другото отъ тѣя три припятствія.

Действително какво сѣ направилъ тѣ до сега и какъ провадиаха нещастно въ сичкити си предпріятія?

Най първо нѣе ги гледаме да цалуватъ всяки день крѣката и рѣцети на грѣцкіятъ патриархъ. Послѣ ги намираме всяки день на Високата Порта, по сетнѣ тѣ ся възбунтуватъ прогнвъ грѣцкіятъ патриархъ или подобръ тѣ издигатъ срещу му башибозушкитъ припорецъ. А сега его ги при протестантити.

Какво нѣща тѣ отъ грѣцкіятъ патриархъ сѣ толкова набожнотъ? едво народно духовенство, народни училища, народни книги и още нѣщо си по малко народно отъ сичко това.

Огритнати отъ грѣцкіятъ патриархъ, какво отидоха тѣ да искатъ отъ императорското правителство? Едно народно духовенство, народни училища, народни книги и още нѣщо си по малко народно отъ сичко това.

Огритнати или по добръ почтено испадени отъ Високата Порта отъ Императорското Правителство което ги почете по добръ отъ колкото тѣ го почетоха (да искатъ една християнска іеррхія отъ едно правителство което исповѣдва ислаимизмътъ!!) какво наумиха тѣ да направятъ? Да дигнатъ припорецътъ на вѣстановленіето, да зематъ тѣ сами онова кое-

то имъ отказватъ твърдъ справедливо и да се установлятъ въ башибозуклукътъ.

Като това башибозушко положение бѣше не само противно на интереси на гръцкитѣ нѣ още и на интереси на императорското правителство, гръцкіятъ патриархъ и императорското правителство се отговориха на тѣя възстановителни дѣйствія чрезъ умирителни дѣйствія.

Тѣ се присмиваха на гръцкіятъ патриархъ а пакъ отъ друга стѣна тѣ се провикваха да сѣ добри православни. Нѣ гръцкіятъ патриархъ ги прокъмъ и, онова което е повече, лиши владицитѣ имъ, поповитѣ имъ и діаконитѣ имъ отъ всякаквъ іерархически чинъ и отъ църковната властъ да изпълняватъ всяка вѣроисповѣдна служба; щото днесъ тѣ няматъ вече нито владици нито попови нито діаконъ и се намѣрватъ въ положеніето на протестанти.

Да наднатъ толкова доло слѣдъ като сѣ дигнали толкова високо! да нѣматъ вече никаква вѣроятностъ за вѣроисповѣдна іерархія слѣдъ като се похвалиха че имали вече една съвършенна бѣше безъ съмненіе твърдъ направително и твърдъ унизително за тѣхната гордостъ. Тѣ трѣбаше естествено да се противлятъ на гръцкіятъ патриархъ и да призратъ неговитѣ извърженія.

Дѣйствително тѣ се противиха на гръцкіятъ патриархъ, тѣ добри православни! и извърженіятъ Иларіонъ, добръ православенъ както тѣхъ, и служи литургія и тѣ участвоваха на това оскверненіе на святитѣ таинства; извърженіятъ Авксентій, добръ православенъ както тѣхъ, служи и той литургія и тѣ участвоваха на това ново оскверненіе на святитѣ таинства, най послѣ единіятъ попъ който имъ остава и който трѣба да е *халисѣ* православенъ по причина че е отъ фабрика-та на извърженіятъ Иларіона служи и

той литургія миналата педѣля и тѣ участвоваха на това трето оскверненіе на святитѣ таинства.

Ето ни отистина хубави работи, поучителни работи за човѣди които се мисляха сами истенски православни, сами истенски вѣрни истинно припадени на припадѣята на нашитѣ бащи!!

Както и да е за тѣхното православіе и за тѣхната вѣрностъ къмъ припадѣята на нашитѣ бащи неопровергаемо е че тѣя святотатствени призрачїи направени на гръцкіятъ патриархъ бѣха ако не непосредственното поне посредствено едно *бирт-шей-янамас* направено на императорското правителство.

Защото знаятъ го: съ силата на Бератътъ когото зема отъ императорското правителство, патриархътъ може да укроти възстановленіето или неправилното поведеніе на духовенството и на народътъ покоренъ на неговѣтъ патриаршески столъ, всяки пакъ кога това възстановленіе или това зло поведеніе компрометируватъ или неговата вѣроисповѣдна властъ или достоленіето на вѣроисповѣданіето което той представлява на Високата Порта.

Така призрѣвъ отъ нашитѣ башибозуци, гръцкіятъ патриархъ иска отъ Високата Порта изпълненіето на Бератътъ когото той бѣше зель отъ нея, и Високата Порта даде вече правда на исканіята на гръцкіятъ патриархъ. Таа правда не е още съвършенна нѣ сичко ни принуждава да вѣрвали че тя ще се изпълни. Защото достоленіето на гръцкіятъ патриархъ и на императорското правителство се намѣрватъ значително компрометирувани.

Нека кажемъ псвече, колкото и да се интересува гръцкіятъ патриархъ щото да не се въздигни въ Турція една нова православна патриаршія, императорското правителство се още повече интересува да спре щото етеристи да не се организуватъ въ имперіята *подъ една вѣроисповѣдна форма*.

Кой не знае че веднѣжъ етеристи организувани подъ една вѣроисповѣдна форма императорското правителство не ще да може вече да ги укроти безъ да се *набеди като единъ притѣснителъ* отъ схизмѣ етеристи и отъ сички онїя които желаятъ паденіето на отоманската имперія?

Когато на 1821 императорското правителство се принуди да *астжрдиса* едно доста значително число владици, попови и калугери гръци които се бѣха присѣдинили съ етериститѣ на Гръція какво не казваха? какво не пишаха противъ него? Да *астжрдиса* Ипсилантивцитѣ бѣше едно упростително нѣщо. Нѣ какъ могатъ да му упростятъ убѣсваніето на гръцкіятъ патриархъ? А пакъ колко заговорътъ на патриархътъ бѣше безкрайно по виноватъ отъ заговорътъ на Ипсилантивцитѣ?

Постъпенно испадени отъ патриаршіята и отъ Високата Порта, нѣколко то наши чорбаджїи дързнаха да се въздигнатъ въ независима църква съ други дружи тѣ дързнаха да зематъ тѣ сами онова което имъ се отказа.

Нѣ кадѣ остава правото? кадѣ остава справедливостта? кадѣ остава подчиненіето на припознатата си властъ ако е позволено да даде нѣкои по канпїити си право на само себе си и ако стига едно **АЗЪ НЕ ЩЪ ДА СЯ ПОКОРЯВАМЪ** за да избѣгне отъ всякакво подчиненіе и за да може да въвежда чови обичаи по кефътъ си?

Намъ ни се струва че казаха на нашитѣ нѣколко чорбаджїи и на тѣхнитѣ владици да се противятъ на гръцкіятъ патриархъ. Тѣ сами писаха въ сичка България на сутриньта на тѣхното извърженіе:

« Че не трѣба да се обезпокояватъ нито отъ това извърженіе; че това извърженіе е напотивъ едно изрядно нѣщо; че чрезъ това извърженіе раздорътъ между гръцкитѣ и онова което тѣ назоваватъ български народъ члѣи

свършенъ; че сега си намърватъ съ-
всемъ свободни и че българската іе-
рархія ся намървала истинска незави-
сима отъ всякаква друга іерархія.

Тъ направиха още повече: Тъ дър-
знаха да пишатъ въ цѣла България на
сутрента на тѣхното извържение че
императорското правителство одобря-
вало тѣхното положеніе и че тѣ щѣли
да проведатъ непременно съ друга-
та поща императорскиятъ ферманъ
който потвърждава тѣхното положе-
ніе и имъ дава една Іерархія незави-
сима отъ Папата и отъ Патріархътъ.

Далечъ отъ насъ мислята да привле-
чемъ връзъ тѣхъ гявътъ на Импе-
раторското Правителство. Обаче нѣ
не можемъ да ся въздържимъ да не
кажимъ че кога тѣ играятъ на такива
игри тѣ не само маматъ нашити съ-
тестественици, нъ още зиматъ на май-
тапъ Високата Порта.

Защото тѣ знаяха много добръ че
Високата Порта ся обявява че нѣма
право да дава на християнити върво-
сповѣдані Іерархія, и на мѣсто да у-
държови призраженіе кѣмъ една ер-
позната властъ Негово Величество
Султанътъ иска почитаніе кѣмъ си-
чкити власти.

Какъ сѣ могли тѣ да дърпатъ да
отдадатъ на императорското правител-
ство идеи и намѣренія които не сѣ
негови? Съ сичкити тѣ лъжи и съ си-
чкити тѣ интриги, тѣ имъ ся щѣше
безъ съмнѣніе ако и да не расположатъ
злѣ нашити Българе противъ импера-
торското правителство, то поне да
подбудятъ едно общо смѣщеніе въ о-
течеството ни и да принудятъ Високата
Порта да отнеме отъ Патріархътъ сво-
бодата да дѣйствува.

Нъ правятъ шо правятъ, император-
ското правителство ще знай да почита
и да накара да почитатъ свободата на
гръцкіятъ патріархъ съ сѣщиятъ начинъ
съ който то почита и прави да почитатъ
свободата на най дошнѣтъ отъ нашити
Българи о на другити негови поданици.

А пакъ гръцкіятъ патріархъ да не вѣ-

ли да върва за това че нѣ земаме нѣ-
гова защита съ исклученіе на другити.
На мѣсто да го защитаваме срещу
нашити чорбаджии и тѣхнити владци
нѣ сме напротивъ твърдѣ благодарни че
сѣ му дали единъ урокъ.

Дѣйствително гръцкіятъ патріархъ ся
намѣрва кѣмъ Папата точно въ сѣщото
положеніе както Н. П. Г. Иларіонъ
кѣмъ Патріархътъ. Положеніето на
гръцкіятъ народъ не е по пра-
вославно и по христіанско отъ по-
ложеніето на нашити Чорбаджии. На-
шити Чорбаджии тѣхниятъ патріархъ
Иларіонъ сѣ мятешити въ възстано-
вленіе противъ други мятешници.

Тукашнити гръци и отъ другагѣ
искаха да направятъ зло на Н. П. Г.
Иларіона и да свалятъ църковата на
нашити чорбаджии на Балатъ въ слу-
чай ако бѣха извъргнали гръцкіятъ па-
тріархъ. Нъ расколницити гръци не ся
ли отговоряха съ други извърженія
на извърженіята на папата? Съ кое
право Гръцити искатъ да отнематъ на
нашити Чорбаджии една свобода или
подобрѣ едно распутство което тѣ
ли употребляватъ толкова на широко?

Не и каже и търсимъ не да ся въ-
збунтуватъ противъ други бунтовници,
нъ да бѣде свободно на всякой истински
христіанинъ да ся връща на вѣроиспо-
вѣданата властъ която сама ся простира
до Іисуса христъ, която сама слѣдова-
телно не е бунтовническа въ своето
естество и не води кѣмъ революціити.

Свѣщовъ 1861, Марта 5.

ЧОРБАДЖИИ И ЧОРБАДЖІЙСКИ
МЕКЕРЕТА.

Секому е извѣстно, чи кой каквото
произведеніе има на мястото си, за
нѣго хортува, нѣго хвали, нѣго про-
дава; на това основаніе и азъ като
осѣтихъ чи у Свѣщовъ по важното
произведеніе сѣ чорбаджити и тѣхни-
те мекерета, за тяхъ ще хортувамъ,
тяхъ ще хвала, тяхъ шо продавамъ,
чи който има нужда да си купи. По-

вия чи презъ деиъ си единъ нѣкой си
казваше у Вѣстникъ-тъ, чи нѣма се-
ло безъ чорбаджіи, както нѣма село
безъ добичета, на козъ-то месо-то имъ
е сладко, сирѣчь, безъ свинѣ; дѣто
ще рече чорбаджити те не сѣ рѣка
стока. Съгласенъ сѣмъ на тѣа, ама
Свѣщовски-те чорбаджии не сѣ като
други те чорбаджии; Свѣщовски те чор-
баджии сѣ бамъ-башка направа; Свѣ-
щовски те чорбаджии тѣи са отлича-
ватъ отъ сички-те други чорбаджии изъ
Българіи, какъ то, напримѣръ, Нико-
полски-те іедри зайци (за да не ка-
жемъ магарета, зашто-то иди малко
кабаджа), отъ сички-те други іедри
зайци изъ България. Слѣдователно сѣ-
дете не трябва ли да имъ направя іе-
динъ особенъ тереремъ. Свѣщовски те
чорбаджии освѣиъ че сѣ лукави, лице-
мѣри, светоградци, безбожници, пре-
датеи, набѣдители, грабители, хайпа-
джии, сѣсъ іедни думъ изединци, си-
рѣчь дѣто сѣ ограбвали черкови, у-
чилища, сироти, сирачета и сиромаси
скрипомъ и на много сѣ изпили кръвъ-
тъ сѣсъ помощъ-тъ на фанариотски-те
владци, освѣиъ, казватъ, дѣто вър-
ишгъ тѣзи общо-чорбаджійски тайни,
има и такъизи, кои-то и явно въ тър-
говіи тѣ сѣ показали грабительство съсъ
помощъ-тъ на лажовно-то банкрут-
ство, сирѣчь има *мюхлюзи* и вага-
бонди; на и мекеретата на Свѣщов-
ски-те чорбаджии са отличаватъ мно-
го: помежду тяхъ има и *мюхлюзи* и
вагабонди и сюрдюи и хайдучеги.....
Нѣкое чорбаджійско мекере отъ по-
затршеніи те, ато прочете сетни-те
редовицѣ, ще рече съсъ задушнѣ гласъ,
я упомени баремъ іедно име, чи азъ
щѣ та научи.....Стой киръ мекере!
като съсъ казалъ чи ще похваля іедно
нѣщо азъ не му скривамъ нѣе то, и
ще го похваля табіетча ето; ти: пър-
вій-а е чорбаджи Николаки Теповичъ,
на когото отъ многото титли най из-
вѣстна-та е калпазлъ; секи може твър-
дѣ лѣсно да са досѣти отъ гдѣ му е
дошла тая прехвална титла.....мекере-

то съсъ стиснать юмрукъ ще каже: а помени друго я! чи.....вторій-а је ко-
конъ Александро Шашманову, на ко-
гото пай новата му титла затемни си-
чките други; тя је *мюхлюзъ* и му је
проводена отъ Нѣмското консулато за
важни услуги. И така сега за сега чи-
сло-то на чорбаджіи те у Свѣшовъ је
двама. Двама ама добри!! Свѣшовски
!! каланъ-кусуръ сичко-то је мекере,
мекере и па мекере. — Колкото за
мекерета та известно је че тва Свѣ-
шовско произведение је по изобилно;
затва иска и по много време за да се
познай; нѣка да го понзучъ чи на-
поконъ шѣ съобщити за гяхъ. Тѣ шѣтъ
се разсърди я, то се знай тѣ ще ви-
киятъ на даскали те, амъ мене какво
ми је? азъ гледамъ чи и тай ги ху-
кятъ и ги набѣдиватъ и ги мразятъ,
тѣмъ имъ је все едно, пакъ азъ ще си
гледамъ работъ. Повня едно време,
коги то нѣкой си дядо Тропанчо съсъ
фастакіени те калеври беше имъ раз-
дрѣнкалъ чорбаджійскъ тѣ керия, тѣ
са разсърдиха и отидоха ча на Козло-
вецъ да му скжсатъ бѣла тѣ абичкѣ;
но дядо Тропанчо тогизъ билъ юнакъ;
той фаналъ да имъ обѣжда кусури те
явно; па и на мюхлюзина мюхлюзуба
беше горещъ още, калпузанина се о-
плаши за изѣдени те школки желтици,
коіе тва, коіе опова тѣ са поушлѣча-
ха. Сега работи те поовихаха, дядо
Тропанчо съсъ бѣла та абичка са о-
малча, и още, сиромѣха! падна въ те-
диж печакана болѣсть; чорбаджіи те
мислятъ чи дядо Тропанчо ще опре-
чи за туй фанаха да шаватъ изъ Свѣ-
шовъ, и мекерета-та имъ са разпусна-
ха, па..... (Слѣдова).

Търново 28 Февр. 1861.

Светѣйшему свещенноначальнику на-
шему и Архіепископу Всея Болгаріи
Г. Г. Иларіону, и Всечесному Отцу
и Владицѣ Госп. Авксентію, съ глу-
бока честь кланяюме ся повинуюмеся
наставникѣмъ нашимъ.

Вашето окружно наставленіе прие-
хми и прочехми го въ Церквитѣ
търновски на 5 февруарія, и отъ то-
гасъ зафанахми и поменувами честию-
то име на Архіепископа нашего Ила-
ріона въ Церквитѣ на вечерня и на
утреня, и на Литургія и подиръ до-
стойно: Въ первыхъ помяни Господи
Архіепископа нашего Иларіона и вся-
кое Епископство православныхъ ихже
даруй святымъ твоимъ церквямъ въ
миръ цѣлы, здрави, долгоденствующи-
хъ и право правящихъ слово твоея
истинны.

Ный познахми че сми должни да
слѣдувами този спасителный пѣтъ
да се подчинятъ Церквитѣ ни подъ
правленіето на Болгарската Цариград-
ска Церква и сичкитъ наши Братія
священники Болгарскаго языка да
приематъ наставленіе отъ тамо, зашто
стига вече насиліе отъ греческо
правленіе, отъ което нема полза ниго
за насъ нито за тѣхъ, языка ни не-
знаятъ, и споредъ тога не съ
достойни да си исполняватъ дол-
жностите за наставленіе, трудятся
съ насиліе и пужда да ны владѣятъ
хукать ны, псувать ны, и то е (само)
дѣто проумѣвами отъ языка имъ. Но
слава Богу, освободихми са отъ тѣ-
хно то порабощеніе, и намѣрихми си
правдата въ свѣтлѣ дни тишайшаго
нашего Царя Султана Абдулъ Мед-
жита, (когого Господъ Богъ да со-
храни яко зѣнцу ока.

Вчера прилѣтъ телеграфическо из-
вѣстіе, и казва че греческий патріархъ
на едно съ синода си предавъ
Анадема Болгарскитъ архіереи и
сичкитъ священники и бѣлци, които
искать да си иматъ своя Іерархія.
Нашата совѣсть е мирна. Ный не-
постѣпвами беззаконно и не ся боими
отъ нѣгови клѣтеи. Богъ нека ни
благослови, и да укрѣпи нашето брат-
ство. А патріарха греческій совѣсъмъ
грубо постѣпиль, горкіа, Богъ да го
прости согрѣшилъ като чловѣкъ. Пре-
стѣпиль Христовитъ заповѣди. " Бла-

гословите а не клените. » На старп-
тѣ е бѣдственни тѣзи погрѣшка; като
не имъ бѣде нѣщо поволята готови
съ да кълнатъ, Тува ли сми много
пѣти стари бѣбы, които съ клѣтвы
навиватъ да утѣшатъ жалостята си
Ный отдавами това дѣло на погрѣшка
старческа, а съсъ чиста совѣсть ще
си слѣдувами съкій въ звѣніето, съкій
на своята работа. Отъ грѣцытъ ни и
счамы да са дѣлмы и нито е възмо-
жно, зашто гърцы и Бѣлгары имамы
една вѣра, една глава на светата А-
постолска церква Іисуса Христа. Гѣ-
рыцѣтъ съшны духовны братія. На-
шытъ Тѣрговцы съсъ грѣцы тѣрговцы
земать даватъ. Много Бѣлгары, имать
жѣны или снахи гъркыны, и слѣдова-
телно ный смы съсъ гърцытъ сватовы
и съ Богомъ надѣвами са още по
ближны да станмы съсъ тѣхъ. Само
чакамы да са сравнимъ съсъ тѣхъ. И
каквото съ време смы имали неподчи-
нено священноначалство него желая-
хмы и получихмы го. И тѣй сега съ
чиста совѣсть ще да си слѣдувами
священнодѣйствіето, безъ да са бои-
мы отъ таквыи бабински клѣтвы Па-
тріаршески anatemy.

Ный подписавши Вши приверже-
нники съставлявами днесъ отъ поме-
жду си една Церковна Епітропія да са
събирамы и да са допытвами за цер-
ковны дѣла и за нѣкаквы пужны дѣто
са случаватъ на Христіанскитъ въ Е-
норіитъ ни, до гдѣ ни опредѣлите и ис-
проводите посѣтителѣ мѣстенъ Архі-
ерея. Смыслихмы да Вы науммы за-
ради вулы, дѣто са даватъ за вѣнча-
ваніе. Да е възможно, да са напечата-
тъ на една четвертъ листъ, като оне-
зи дѣто е печаталъ издателя на Ц. град-
скій Вѣстникъ за крещеніе, тѣй да и-
ма тапчеството брака изображено, и
като вѣнчай священника да подписва
името си, какво ги е вѣнчалъ, и да си
го иматъ като единъ документъ вѣн-
чаный. И като моимы Господа Бога
за благословеніе и утѣрженіе на на-
шего народна Іерархія, оставами.

Ваши Духовни Чада
Свещеници Търновски
Слѣдуватъ имената.

— Писхъ отъ Жерзвна 3 марта до единъ отъ нашии спомоществатели:

Прѣзъ сирната недѣля ний тука празнувахме възобновленіето на іерархіята ни. Извѣстниятъ на вамъ Чорбаджій, Димчо Вълчовъ, показа голѣмъ некерелникъ, както ще видите. Съ това той подтвърдява едноосѣжнѣето си съ Цариградскитѣ Чорбаджии. Той си дохожда отъ Сливенъ въ единъ отъ вечеритѣ на тая недѣля, и той часъ заповѣда да оларятъ кеналото на черковата, ако и безъ врѣме, и когато са събератъ хората, да имъ обадятъ едно славословіе за новий български Патрикъ, който въ него денъ се избралъ въ Ц-градъ. Това бѣ въ четвъртъкъ вечеръ. Тая новина, казва той, добль въ Сливенъ сжщата згравъ. Той увѣряваше, че видѣлъ телеграфическа-тъ депешъ, която съобщавала тая новина на Сливненци. Не знаеме Сливненци быдохъ ли лекоумни като насъ. Нѣкой отъ нашитѣ като чуха това, забравихъ са отъ възхищеніе; особенно учителятъ ни. Той подвѣтъ отъ радостъ, и въ това положеніе като са нампраше, възбуждаше повече смѣхъ на оубзи, които не сж като него лекоумни и не гледатъ на таквизъ догадки съ сжщото око. Ако нѣкой разгледаше добръ, шѣше да види, че радостта най много бѣ поддѣствовала на Диячовата фамилия. Синоветъ му като не могли да сж прѣдолжитъ, тръгнаха съ туане, гайдъ и др. прѣзъ селото цѣлъ нощъ выковетъ имъ: Да живѣй Българскій Патрикъ — са отражаваха въ двѣтъ куріи надъ селото ни. — Сутрената рано сичкитѣ хора са завѣтъхъ отъ любопытсвото въ Черкова. Между събранный народъ имаше много, които не вѣрваха това нѣщо. Какъ да е, сички съ не-терпѣніе чакаха попътъ що ще изрече. Седмичка бѣше на полъ Вълча, когото имате честъ да познавате, защото ви го писахъ по на прѣдъ. Подиръ малко вждаме да са подаде той изъ двѣритѣ и съ сладкый си гласъ избѣбра: « благословенъ Християне; нѣка сѣки отъ васъ знай, че вчера станъ избиранието на нашій Патрикъ въ Цариградъ. Тая вѣстъ е донесълъ на Сливенъ телеграфътъ, а насъ е зарадвавъ съ нея Чорбаджи Диячо. Ето тая е причината на днешното празненство: Дойдете прочее да ни помогнете да принесемъ сърдечнитѣ си благодаренія Всевишнему за дѣто ни чу молитвитѣ

Тържеството са свърше съ едно славословіе. Оубзи които бѣха убѣдени въ това прѣкараха денътъ съ веселбы, а другитѣ — съ силны желанія, за добры сѣтнѣны. Нѣ какво быде нашето сливане, когато са научихме че това спѣко было вѣтъръ, Т. Е. че на мѣсто да ни дадѣтъ Патрикъ, то грабиха ни и владыката! На кой ще са ядосва сега; ако бѣхъ си мѣлчали нѣмаше нищо, шѣхъ да си празнуваме и ще са свърше. Нѣ учителятъ ни въ крайна та си радостъ не са досѣти че това не мирше на истина, ами поиска да направя причастницы на тая радостъ и околнитѣ села. Прѣзъ цѣлата цыгане са распратихъ съ пи-ма за Котель, Градецъ, Мелвенъ, Нчера, Кагушница и др. добръ сторихъ тѣ тѣзи комшии, че не сѣднѣхъ да са повозитъ на нашата кола. Тѣ не ни повѣрваха. Сега дѣто ни са смѣхъ имать пълно право, защото вѣрваме онова, което не е правдоподобно; чакаме и искаме дѣто Богъ знай ще ли бѣде..... Такава имъ пзвършихме ний тука, пріателю мой. — Нѣмамъ сбаче нищо да кажъ ако селянетъ ни обзрѣхъ тържеството въ полза на Уніята, защото тогава си е съвмѣстно.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ ТИ РАБОТИ

Цариградъ Марта 15/21 1861

По слѣдствіе на извърженіето фърлено отъ Гръцкитѣ Патріархъ противъ Г. Иларіона Г. Аксентія и тѣхното Стадо, миналата недѣля имаше голѣмъ съборъ на българската черкова на Балатъ, въ който присѣтствуваха предшніятъ Молдовски каймакамъ Г. Пиколаки бей, синъ на покойнитѣ Стефанаки Вогориди бей.

Завчера въ недѣля 12 Марта имало еднакво единъ таквъ съборъ подъ сжщата стрѣха. Бѣше си извѣстнѣо че церковната комсія ще се промѣни, и дѣйствително въ засѣданіето си, членовети на съборътъ избраха съсъ жреби гови членове за тая комсія въ числото на които е и Г. Николаки Вогориди бей.

Коя ще да е програмата за поведението на новонабранната комсія, това е което не е пристигнало още до нашето познаніе и което ни остава да научимъ за да го съобщимъ на читателятъ.

Става близо десять дена отъ както Г. Иларіонъ Макаріополски се е загубилъ отъ българската черкова на Балатъ и не си е за-

върналъ още. Той сѣди скритъ у една къща на Татавля. Единъ казватъ че Г. Иларіонъ отишелъ на т е п т и лъ х и я а; други пакъ искатъ да кажатъ че побѣгналъ отъ Българската черкова на Балатъ. Кое е по близо до истината отъ тия двѣ предположенія, нѣго ни зигимъ, нѣ онова което нѣ можемъ да утвърдимъ, безъ да докундисами истината, е че Г. Иларіонъ отсѣгнѣува Милохатъ.

Г. Аксентій, по дързостенъ ужъ отъ другаритѣ си, напѣрви слоше на Балатъ. Въ недѣля «баджійскитѣ еснафъ» имаше парастасъ и колкото и да моли Г. Аксентія да иде отъ къщата си до черковата за да служи, той послѣднитѣ ся отказалъ по причина че го било страхъ да не го фани Патрика-ната. Абаджійскитѣ еснафъ си свършилъ работата съ единътъ допъ само.

Вечерта обаче, Г. Аксентій, безъ да го е страхъ, присѣтствувалъ на вечернята.

Увѣряватъ че една заповѣдъ отъ Портата заповѣдала ни единъ отъ двамата Афоресани владыци, Г. Иларіонъ Макаріополски и Г. Аксентій, да не служатъ на българската черква на Балатъ; увѣряватъ че още Патрика-ната шѣла да прати Г. Доротея Врачански да служи за напрежъ на Българската Черкова на Балатъ.

Новинити ни отъ България отиватъ до 6 Марта.

Полугодишнитѣ испитанія въ Шумненскитѣ учебни заведения за училищната година 1860-1861. зафанаха на 19 февруарія и траяха 12 дни. Тѣ зафанаха отъ 3 1/2 чьсътъ, до турски до 6 1/2 прѣдъ пладне и отъ 9 — 11 слѣдъ пладне.

Обрядътъ билъ великолепенъ и отвѣтнѣи на ученицитѣ удовлетворителни.

Нашитѣ кореспондентъ ни съобщава програмата на уроцитѣ вѣжъ които ученицитѣ отъ главното шумненско българско народно училище ся испивали. Въ сѣбота ще я вѣстиятъ.

« Тука ся мѣдѣи, казва шумнянската кореспонденція како свършва, че ужъ царското правителство шѣло да даде и с а в и с и м а ч о р б а д ж и й с к а І е р а р х і я ; и з ъ н ѣ не вѣрваме. »

Патрикалата ще имъ земе и черквата отъ рѣдъ, нашии чорбаджии бѣлуватъ още съ и с а в и с и м а І е р а р х і я ! още малко и тѣ а р а д ж к л а р ж в ж б у л а д ж а к л а р ъ .

— прашатъ ни една втора статія отъ Бебрюво прѣтивъ онаа кореспонденція която бѣше ни ся прагила отъ сжщото мѣсто и която хулеше злото поведеніе на Дия

Петра. Тая втора статія е отъ 20 февруария подписана отъ три лица, и както първата опровергава казанити въ дописката която говореше противъ дяда Петра.

Ние въѣстихме опровергачелното писмо на това що ся е казало противъ дяда Петра и казахме онова което имаме да кажемъ, за това излизно е, мислимъ, да говоримъ цовече за тая работа.

— Съобщаватъ ни отъ Свищовъ единъ членъ подъ заглавие: ч о р б а д ж и и ч о р б а д ж и й с к и м е к е р е г а. Вили си че има тюрлю-тюрлю чорбаджин, защото члътъ прави разлика между чорбаджин и чорбаджин. Като говори за Свищовските чорбаджин, тоя членъ казва: « Свищовските чорбаджин сж бамъ-бамка направа; свищовските чорбаджин тай ся отличаватъ отъ сичкити други чорбаджин изъ България, както, напримѣръ, никополскити едри зайци отъ сичкити едри зайци изъ България. »

Слѣдватъ една прекрасна сюрія отъ титулъ, б и р и б и р и н д е н ъ ю с т ю н ъ, които съмняваи ся да сж отъ вкусътъ на кой да е чорбаджин. Жално е само че статията казва истина.

— Съобщаватъ ни отъ Търново копията на едно писмо чрезъ което Търновскити свѣщенници пишатъ « Святѣйшему священноначалинику нашему и Архископу Вселенской Болгаріи. г. г. Илариону ... » за да му извѣстятъ че за каир сж тѣжба да ли смѣта подъ припорецъ на своята духовна власть.

Ще ся сждей ли читателъ съ умътъ за лив пепове, ще ги сжжеи ли за глупостъта имъ кога прочете тоя рѣдъкъ и драгоцѣненъ документъ, моделъ за логика, то е негова работа; нашата е да кажемъ на тия почтени духовни човѣци че не е просто на единъ човѣкъ съ здравъ разумъ да не знаишо нише и да си противорѣчи до тая точка

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Калоферъ ся е преобратилъ на неогрешимо средоточіе на *православіе*то; сега за сега два стълба ся причитатъ: Г. Ботю вътхъ и Г. Славидесъ-Новакъ.

Тоя последніятъ, новонепъкналъ изъ каозътъ на *елено-българскіятъ* елементъ, превъсходи въ *добрити качества* прѣвѣтъ въ всяко отношеніе. Нъ както и дѣе, тукъ немы е намереніето да са впушамъ въ стиретъ на моралъъ нѣ; за-

щото *исправностъ*тъ завѣсятъ ще ся лхспе по лицата на Калоферцити и отъ друга страна като мя е *сртахъ* отъ ... да не бы да си въорѣжатъ противо мы, както противо..., азъ ще мина за дѣе съ отъ кжсо като почна отъ единъ а-некдотъ.

I.

Не помия коя причина бѣше донесла Г. Славидесъ въ Калоферъ, има отъ тогава години. Единъ добръ день му даде случий да долятъ въ пріятелско припираііе *религиозно-догматически* съ Г-на Касапскы, чѣлѣтъ съ щасливъ характеръ, а сега, пази Боже! болятъ въ духътъ.

Г. Славидесъ, като разбърка пиструментити на *матиматикжтж*, впахъ сж въ слѣдити на Волтера отъ гдѣто му отсече че ще нанесе трѣжествена побѣда като прослави *безбожіе*то; яъ произведеніята на умътъ и тамъ ся уничтожи-ха предъ бѣскагъ на непр оходимити тайна Божин За въ память на тоя день, Г. Славидесъ прія. отъ Г. касапскы, наградата на единъ *Катихизисъ*.

Нво обращеніе тъ, да наречъ Епископътъ, съ живо усърдіе пригрѣна христіанството до гдѣто доде да стане прѣсѣж тель на най дѣтъ *Фанатизмъ* и Докторъ на пр вославіето (башно зук-дукътъ).

II.

Всичко до тука отива добръ, нъ доз-волеге ми да кажъ че языкътъ, когото употребява въ проповедити си п въ на-паденіята противо Уніята, нѣма сродство съ званіето му; той е имане на о-пія само, които ся имали печалното шасте да сж были въ съобрашеніе въ общото въ което никакъ нравственностъ не ся е обявила.

Поддржатель на идейтъ « Независима православна Іерархія » съ жестокъ и безобразенъ языкъ напана на тѣх хора които ся имали учиятъ да пригрѣнатъ уніята, които той предствава като врѣда и врагъ на народностъ ны и на народътъ имъ.

Отъ моѣ страна азъ не глѣдамъ въ уніята нищо лошо и нищо гибѣлно; азъ нъ глѣдамъ като единъ *Спасителъ* на нашата народностъ когато Г. Славидесъ нѣ имира за *Разурителъ*; азъ глѣдамъ

православната независима Іерархія, която Г. Славидесъ рекомандува, като единъ най страшенъ врагъ на царското правителство и разурителъ на нашата народностъ; като едно духовно царство подъ пачаство и управленіето на единъ Императоръ-Папа.

Нека го разглѣдаме.

III.

Мечтаніята на Руссія сж както за свѣрвинити славяне тѣй и за Южнити. Тя ся готви да стане *Нептунъ* на единъ океанъ който ся простира отъ уралскити гори и Чрьноморе до Белото море и Балтійското, който ся простира до въ сръдцето на Прусія чрезъ Познанія, който пропиква и до въ сръдцето на Германіи чрезъ Силезія; въ Моравія и Богемія който ся възкачва до Галиція и до връховети на карпатскити гори; отъ Триестъ до Катаро, по долините на Сава, Дравъ и Дунавъ; отъ Балканъ до Адриатическо море.

Кагато на Руссія планътъ е да съедини една толкова огромна масса, отъ 90 милиона славяне, подъ припорецъ на Императоръгъ-Папа, какъ Високото Ц. Правителство ще притурни на споможеніе да ся извърши тоя планъ? До колко врѣмя можемъ намери на-здравото Поржчителство за съществуваніето, въ такавъ случай, името: *Българинъ*?

Агентити, прѣснати изъ България, сж спечелили да уживотворятъ и да направатъ да намира една жива симпатія за Руссія, отзивъ въ всяка православна Българска душа. Тая симпатія е западена чрезъ вѣра и пакъ чрезъ вѣра може да ся уничтожи; мелодіжтъ на думата: *Русійж*, грѣми като святъ концертъ въ глубинити на православното сръдце.

За да ся противоположи стѣна на Рускити стремленія къмъ Дунавътъ, за да исчезне тая симпатія, която тѣй буйно плени сръцето на Българинътъ, нужно е Уніята, нужно е порабѣството на католическитъ фамиля; Папата на Римъ не е никакъ опасенъ за царското Правителство, за нашата народностъ и нашето образование.

Ни една католическа държава не е да ла знакъ за похищеніе Европейскѣ Туринѣ. Русіѣ, подъ причината на Православіето, пѣма 7 години още, обяви противо царството на Бой, а западни сили дѣйствиелно потвърдихъ любовта и желаніето за съхраненіето цѣлостта на турскитѣ държави.

Отъ тази точка на зрѣніето, имамъ доволно аргументи да вѣрвамъ че подтвърденіето на една независима православна Іерархія не може да стане и пѣма пивга да стане до когато сме подъ сѣнката на благотелното крило на негово В. Султанъ Абдулъ Меджити и на неговите послѣдници

Калояръ

Брусовъ-Брътъ

3-ий Марта 1861.

Пловдивъ 3/20 Марта 1861.

Г-не Цанковъ!

Почти три мѣсяци има отъ какъ съмъ торитъ намѣреніе да ви пиша нѣщичко о посетеліе за училището ни, къ което се случи да е зима, то азъ се принудихъ да потръгна за нѣколко време зницото въ студено време да имамъ само тая грижа, ни и други още безбройни, като: грижа за дръва, грижа за кюмюръ, за брашно, за убуца на дѣцата, за кюркъ на жената и пр. и пр. Днесъ обаче като се позгрѣ жалко нѣщо времето то и грижити ми малко се посмалиха и така азъ освободенъ колко годѣ отъ тѣжкити товари съ които цѣла зима бѣхъ на-товаренъ, нампрамъ вече благовреміе да изпълня намѣрѣніето си, за то и умолявамъ, ако има мѣсто вѣстѣте на края въ почтенния си листъ слѣдующе то си.

Извѣстно е вече на читателити че нашето централно училище е снабдено съ единъ доста способенъ главенъ учителъ комуто, достоинството мнозина познаватъ и по причина на когото отъ всички околни села градища доволно ученици сѣ дошли да се учатъ. Въ това училище по настоящему се предаватъ четири язици: Български, Турски, Францишки и Гръцки отъ които Българскъ и Турски предава рѣченый главный у-

ель Г-нъ Г. Груевъ, а Францишки и Гръцки Г-нъ С. Зафировъ а най важно то е че въ това сѣщото училище се предава и гласна Европѣйска музика отъ Г-на І. Кларкъ Протестантски мисіонеръ и може би слѣдъ малко да се пачне и Англески да се предава отъ сѣщата. Коя прочее Българска душа нече се зарадува като чуй че по причина на достийнити ни учители, и по причина на добрити успѣхи на ученицити мнозина отъ тукашнитѣ Гръци или по добръ да кажъ отъ погрѣшенити Българи си доведохъ дѣцата да се учатъ и Български? О колко радостно нѣщо че пачна и въ тѣхното сръци да се распа-лва искра отъ пародностъ!! Въ уви Горко! Тая моя радостъ утравя друго едно нѣщо, което и ми причинява въ сръдцето нещѣлима рана. А то е слѣдующето.

Не зная нашити училищни епитропи отъ дѣ съ намѣрили едно спласнато подучителче на имя Николи Ковачевъ Пипеку послѣдното) сѣ му притурили ученицити ради многостъ му) което както се види има да дава на Михалъ за дѣски. Негово благородіе освѣтъ дѣто се показва като единъ съвършенъ философъ безъ никакъвъ порокъ и мисли че знае повече и отъ главния учителъ, и немилостиво бие своите невинни и маловъзрастни ученици дѣто авариз поглавата, по лицето, по носа, по ушита и пр. нѣщо още и катадневно се гризе за нищо и за никакво и сѣ по голѣмити ученици като Тигръ, като че да му сѣ дължни, да му сѣ кланятъ като на Аполона. Отъ истина ние колкото за неговити ученици му сѣ захвалиме че ги заплашва за да му имѣтъ страха като на учителъ нѣ и толкова пакъ лобутъ небива нито на магаре защото бѣше откъснѣлъ наскоро ухото на едно момченце. И на кѣсичко да ви кажъ това безсѣвѣстно даскалче толкова злостори съ своето звѣрско поведѣніе щото не само рѣченити погрѣшени Българчета, нѣ и много други чисти Българчета принуди да оставятъ училището ни и да идятъ въ Гръцкити да се учатъ. Каква прочее полза произлѣзна отъ това? Кажете ми тѣмъ всичкити непоказуватъ ли неговата безхарактер-

ностъ? Воистинна това всичкото показва че главата му е пълна съ слама.

Слѣдува

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

На 11 Марта Г. Ратаци сѣ намѣстилъ въ италійскитѣ Парламентъ като председателъ. Предшественникътъ му като оставялъ службата си, изразилъ въ едно слово надѣждата си че столицата на италійското царство, ще сѣ принесе слѣдъ малко време отъ Туринъ въ Римъ и че Венеція като сѣ избави ще участвува въ италійската фамилия и ще доди да довърши нейното устарѣване. Въ отговорътъ си, Г. Ратаци обявилъ ясно че раздѣля тая надѣжда. Като минува послѣ връзъ испитаніето на приключеніята на които Италия е зрѣлището, той похвалява словото което прѣдъ малко Князь Наполеонъ бѣше изрекалъ, послѣ Г. Кавуръ представилъ проектътъ за законъ който дава на Викторъ Емануила титултъ *Италійски Царъ*. Въ дипломатическити кръгове, увѣряватъ вече че англіискитѣ посланници имѣтъ нужити наставленія за да припознай Викторъ Емануила съ тоя титулъ, туку като Парламентътъ жреби.

— Спорѣтъ тѣя расположенія на Италия срещу Венеція, Австрія не стои неподвижна. Спорѣтъ една кореспонденція обнародвана въ Вѣстникъ *Opinione*, австрійското правителство било поставило три орли, една на Фриули, друга на рѣка По и трета на Минчио. Освѣтъ това, войската щѣла да сѣ дигна на 200,000 души, връзъ предложеніето направено отъ Генералъ Бенедекъ.

— По слѣдствие на Варшавскити приключенія, австрійското правителство и пруското удвояватъ бденіето си връзъ тѣхнитѣ полонески области. Единъ вѣстникъ извѣстява че на 5 марта фанали единъ корабъ който ишелъ да внесе оржія за Поляцити.

— Енденандансз Белмъ увѣрява

че Императоръ Наполеонъ прати едно саморъчно писмо до Императоръ Александра II въ което Н. В. съветва рускіятъ Императоръ да влезе въ пактътъ на либералните реформи.

— Въ Унгарія народниятъ духъ се распаля и уголѣнява всяки день повече. Началниците и предводители на унгарското движение показватъ голѣмо благоразуміе и голѣма дѣятелностъ въ тѣхното поведѣніе и въ тѣхните постановки.

— Увѣряватъ, че приговори ще се зафанатъ относително за сключваніето на единъ търговски трактатъ между Франция и хелветическата конфедерация.

— Бѣха разнесли слухъ че французката войска въ Кохинхина се намѣрвала въ едно трудно положеніе. Напротивъ новините отъ Сагонъ извѣстятъ че тѣ войски спечелили на 1 Януарія една битва връзъ непріятелятъ. Тѣ привезли двѣ пристанища и убили 600 човѣци, а отъ тѣхните шестъ души само са ранили. Отъ Хонгъ Конгъ учаквали нова войска която щѣла да имъ доиде на помощъ.

Сѣкакви пѣща и Новини.

— Комисаритѣ които се опредѣлиха да разнесатъ новиятъ данѣкъ на мѣсто десетѣтъ тѣ сж 22 на число за европейски области. За азиатски области не сж се опредѣлили още комисари.

— Една кореспонденція отъ Измиръ до Куріе д'Оріанъ говори за пристававането на грѣцкіятъ вѣстникъ Благочестіе. Тоя вѣстникъ се спесвазъ отъ архимандритъ на смиренскіятъ митрополитъ и говорилъ за църковни и филологически предмети. Той се издавалъ отъ нѣколко недѣли безъ да има царско Праде заповѣдено отъ правилото на 20 Джемаязъ — юль — ахъръ 1273, безъ което единъ вѣстникъ не може законно да съществува въ турско. Османъ паша, смиренски управителъ, спрялъ тоя вѣстникъ, по причинна на единъ членъ когото той обнародвалъ връзъ връщаніето на Българитѣ въ католическата църква. Вѣстникъ Благочестіе билъ на 3-й си брой. Върватъ

казва кореспонденцията, че тоя вѣстникъ не ще се издава вече, спроти апелацията на главниятъ редакторъ въ Цариградъ.

— Вели паша, турски посланикъ въ Парисъ за когото бѣхме извѣстили че ще тръгне на скоро за новото си мѣсто, ще върви днесъ сръба. Н. П. ималъ честь да се приеме въ Оліенція отъ Н. П. В. Султанъ.

— Най възрастниятъ човѣкъ на свѣтътъ се намѣрва днесъ въ Индіана (Америка). Той изпълилъ е то и трійсетъ и и ятъ години, ималъ очни си, краката си, уши си, спичко здраво, ядалъ е и пилъ, приказвалъ е и пилъ и всякой денъ ходилъ да се расхожда. Когато го питали кога и каде се е родилъ, той се отговорилъ: „Азъ съмъ роденъ на 1725, въ единъ малкъ градъ отъ пѣтъ до шестъ стотинъ огнища, положенъ до устието на Хюдсонъ, и когото градъ наричатъ Нью-Йоркъ.“

Тоя малкъ градъ отъ 5 до 600 къщи обема днесъ 900,000 жители.

— Казватъ че наскоро правата която всяка плаща кога минава презъ мостътъ на каракіой ще се умножатъ. Една частъ отъ произведеніето на това умножава се щѣла да се дава на касата на Адмиралството а другата частъ на муниципалната комисија отъ 6-ятъ кръгъ.

— Единъ новъ нишанъ се насѣкалъ. Тоя нишанъ, които на величина е колкото Меджидіето, носи отъ едната си страна Султановата тура, една звезда и мѣсяцътъ; другата страна е сѣщата както първата освѣтъ турата на мѣстото на която сж тѣ думи на турски: и н ш я н ъ з а д о с т о н и с т в о.

Има двѣ тюрлиа отъ тѣ нишанъ: единъ отъ злато другъ отъ сребро; ширитатъ е сѣщиятъ както на меджидіето.

Прочитаме въ Журналъ де Константинопль:

• Наказаніятъ произнесени отъ Н. С. Вселенскіятъ Патріархъ противъ владинитѣ конто се туриха на главата на Българското Православно движение, сж извършени, ако на истина сж извършени, съ най голѣмими умягченіа. Тѣй тѣ архіерен държатъ се за нѣколко време на село. Владиката Царіонъ седя нѣколко време въ единъ отъ островити на Пригана. Отъ тѣ събитія вѣроисповѣданото начало което дава всяка власть на Вселенскіятъ патріархъ, се потвърждава, остава на Іерархическото право необходимостъ та да дѣйствува безъ строгото одобреніе чре-

зъ посрѣдничеството на Високата Порта за едно строго каноническо осжждение да полага Императорското Правителство въ необходимостта да се удали една минута отъ най съвършенната толеренція въ религіозна работа.

— Арифъ паша, главекъ Силистренски управителъ, тръгна въ сѣбота за Варна отъ дѣто ще иди за мѣстото си.

— Номиналното число на дългътъ на сички европейски царства е:

За Англія...	20,693,000,000
» Франция...	9,113,009,000
» Австрія...	6,850,000,000
» Русія...	6,480,000,000
» Испанія...	3,658,000,000
» Италія...	2,500,000,000
» Голандія...	2,351,000,000
» Прусія...	1,200,000,000
» Турція...	800,000,000
» Баварія...	684,000,000
» Белгія...	599,000,000
» Португалія...	501,000,000
» Швеція и Норвегія...	452,000,000
» Данія...	313,000,000
» Саксонія...	227,000,000
» Баденъ...	186,000,000
» Хановеръ...	176,000,000
» Вюртембергъ...	119,000,000
» Грѣція...	17,000,000
Сичко франки...	56,919,009,000

— Миналата сѣбота на 11 поплъ Тодоръ тръгна отъ Българската Съединена Църква за въ Едирне за да изпълнява новата си мисія.

— Единъ Турнски вѣстникъ, Италія извѣстятъ че наскоро ще се издаде една брошурка която щѣла да говори за избранието на една столица за Италія Съчинителятъ ѝ щѣлъ да избере казватъ, Флоренція за да остави Римъ на Папата.

— Една телеграфическа донесия отъ Петербургъ, 18 марта, тѣвѣстятъ че единъ Императорски Манифестъ относително за освобожденіето на робити въ Русія, се чель и обнародвалъ.

— Агенцията на нѣмската компания за вапорити Лондъ извѣстятъ че отъ Априліа ще отива единъ вапоръ два пѣти въ недѣлата отъ Цариградъ право за Кюстендже дѣто една отъ железни кода ще чика нарочно да доиде на вапорътъ за да принесе дѣ черпавода стокити и пътниците.

— Въ недѣля се ръкоположи на Патриархата митрополитъ за епархіята Лѣница.

лъ. Колкото за избираніето на даскали и доктори за представители, противе-ти ся съ сичкити си сили, защото императорското правителство, гони мрази и презира такива хора. Отъ друга сѣрна, нѣ имаме ли тука писарчета? Ако пакъ искатъ безъ друго да избера-тъ единъ даскалъ, Бурмовъ не ли е тука.....»

Сждети колко ся е задоволилъ съ-борътъ отъ едно такова писмо.

Братътъ на Н. П. Г. Илариона, Ни-кола Михайловски, той, свѣтѣва пар-тіята на Уніята, като партія внѣ отъ която нѣма добри падѣлки за ни-що. Нѣ Негово Преосвященство отѣ-рля тая партія съ една отчаяна епер-гія. Между двамата братѣа има съвър-шено раздѣленіе.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР-СКИ ТИ РАБОТИ

Цариградъ Марта 11/23 1861

Една кореспонденція отъ Ловичъ 27 Февр-ва описва жазестното състояние на тоя гра-дъ, състояние станало такова отъ нѣма ниго алашъ веришъ, отъ нѣманіето пари и ста-нало още повече злосастието отъ появяваніе-то на много банди разбойници, гладни за пари, гладни за хлѣбъ, гладни за ризата на човѣка. Тия разбойници, отъ които единъ ходили на пъкове 40 души, други 20, тре-ти 17 души, опустошаватъ мѣстото и вси-ки дентъ подновяватъ безчиніята си. Хо-рата до толкоза ся страхуватъ, казва ко-респонденціята, щото на всяки члѣсъ учя-кватъ смърта и ако замръкнатъ, не знаятъ да ли ще усъмнатъ.

Гражданитѣ колко да е. запазенъ е въ грядѣтъ и начинството е тамъ за да гаран-тирува кжщата му, стоката му, животътъ му противъ жидостта и свирелството на разбойникътъ; нѣ селачитѣ, беднитѣ селачъ съ каква дързостъ ще иди до оре нивата си, да насече дърва, да поствѣ, да поженѣ; овчаритѣ, кой ще го увѣри че не ще му издадатъ питата презъ денятъ, не ще му одератъ едно ягне, не ще му зематъ 5, 10, сто овци стадото цѣло, не ще му зематъ и животътъ.....?

Не прѣдъ много, двама Ловчанѣ, хора кжджѣ, единътъ на име Маринъ росуль ка-фтанѣжи и другитѣ Петку Хаджѣ, ставатъ

жертва съ най безчеловѣчатъ, съ най вар-варскитѣ начинъ.

Беднитѣ кжджѣ, съ копе натоварени съ крава масло и други работи, връщали се въ Ловичъ отъ едно близо село половинъ члѣсъ далечъ отъ него и 11 други ги нападѣтъ.

Смъртъта имъ прави да настрахне коемиги на най варварскитѣ крвопиедѣ. Първо фър-лятъ единѣтъ отъ тѣхъ въ единъ голѣмъ ог-нь и оставятъ вторитѣ да гледа учягѣта които го учяква. Когато пламачитѣ потѣх-наха послѣднитѣ останки на злосастината жертва, вторитѣ, вече половинъ мъртавъ отъ страшината сцена, отишавъ да съдружи дру-гаритѣ си.

Безъ съмненіе тия разбойнически дѣйстви-а ставатъ внѣ отъ познаніето на император-ското правителство; и когато то ся научи за бѣдствіето което устращава динти на жители въ Ловичката кааза, убедени сме че ще даде нуждитѣ заповѣди за да ся зе-матъ най строгитѣ мѣрки за истребленіето на тия сжщества безъ чловѣщина и връща-ніето на най голѣмото спокойстіе и на най голѣмата обезпеченостъ.

— Ето и други разбойничества нѣ отъ единъ другъ родъ и подъ будото на най свѣтото нѣщо на тоя свѣтъ. Охъ! нема голѣма разлика между разбойничитѣ на дѣстѣ-тъ, и разбойничитѣ на Митрополіята. Пър-витѣ ходятъ деня и ноща, по дѣждѣтъ и по снѣгѣтъ, по вѣтрово време и по слънцето, забикалятъ и, главата въ торбата, на всяки члѣсъ и отъ най малкото движеніе на шума-та или отъ най далечисто мушкати на рѣ-ката, пляшатъ ся и чакатъ запитѣтата съ бю-люкъ банитѣ да дѣди да имъ отвори бой.

Разбойничитѣ отъ втората катигорія убир-ратъ сиромашіята съ най дѣспитѣ способъ на свѣтътъ. На една кжка връжъ мидеритѣ на Митрополіята, кехлибарѣи чубуци въ ржка, тѣ саблчатъ хората подъ това или онова названіе и тѣ управляватъ духо-вно съ тоя начинъ стадото повѣрене тѣмъ отъ свѣтитѣ Апостоли.

Добри пастирѣ! добръ кяръ!

Ето раснѣтъ на единъ отъ тѣхъ. Една кореспонденція отъ Самоковъ ни съобщава тоя расписъ, или тоя парасѣлъ между Дели Матея и прѣстѣственникътъ му Іеремія.

Ако Іеремія земалъ отъ едно село 200 гроша незначѣтъ защо, наследникътъ му ка-твалъ тога члѣсо на 500 и више; емнатѣкъ що зиналъ Еремія отъ поновитѣ 200 гро-ша, Матей зиналъ 500 и далъ воля на тѣ послѣднитѣ да дигнатъ и тѣ члѣсото на тѣ-

хити данѣци връжъ народѣтъ; Іеремія за вулти зиналъ 12 гроша, Матей ги качила на 24 за първо венчѣло, а за второ и тре-то, нѣ а ф ж на гайри, грѣхѣтъ (имаго грѣхѣ) ся разрѣшавалъ съразѣрно съ чи-слото на капѣлъ парасѣлъ! Нѣкои, далечни или не, сродинци искатъ да ся зематъ противъ волята народѣстѣти, една кжѣя, добръ на-цѣненъ, рѣшавала въпросѣтъ, сѣщо и за любовникъ съ любовница които сж прину-дени да идатъ на друго село да си скрѣятъ любовта. Нѣкой раздоръ полви ли ся ме-жду мажъ и жена Дели Матея отъ съпру-жеска любовъ прибрѣзвалъ да тури край на кавгата съ този или онзи начинъ спорѣтъ тѣ-члѣната на сумата 250, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900, 1000, 1500, 2000, 2500, 3000..... Работата не ся спира до тамъ: парясаніятъ или парясаната искали да под-нови тайчството на брактѣтъ, нова плѣчка за дѣла владѣка. Понѣ ако запопѣ, цер-ква ако усвѣти, разбойничеството ся подно-вива. За единъ ферманъ за устроеніето на нова цѣрква, трѣбатъ 500, 800 гроша джереме.

Новъ обичай билъ извадилъ Дели Матея Когн умрѣ нѣкой, за да му дигни трупѣтъ зафашалъ да ся пазари и отъ 1000 гр. ка-то почне, слиза на 9, 8, 6, 500 че колко-то откъсне. Случвало ся е, казва допи-ската, 6 часа де стоятъ хората прави и да чакатъ додѣ направитѣ пазарѣжѣтъ!

Послѣ идатъ аргосваніето на конѣтъ, о-таргосваніето му, афоресваніето на мирѣ-инитѣтъ, отафоресваніето му, навѣхуситѣ и пр. и пр. и пр. сички тѣ сж правдинѣ владѣчки които идатъ доброволно или не да му пѣлѣжатъ касата.

Ако Матей ималъ и тая привилегія че когато зирата върви 168 гр. той а зина 100 мирѣ фѣлѣжѣ.

Тия разбойничества ся подновявали въ продълженіе 14 години и ся сирѣли 3 нѣти чрезъ заточеніето което давало на Самоко-вската кааза да си отджне малѣ.

Нѣ онова което заднигува сичкитѣ граници на безчеловѣчинната е че, когато Самоков-ската епархія дѣри отъ пастирѣ си хесали, Патриканата пратила Мелнишкѣа Епископъ Г. Прокопіа за да изиди дѣзи Матеювѣти хесали отъ епархіята за дѣлѣ години що н-малъ да зима, приходи, мирѣа и пр.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

Ловечъ 1861 Февр. 27

Г-нь Цанковъ!

Много пъти съмъ ви правилъ затрудненія, но и сега ви пакъ моля да по-вместите нашата статийка въ 4-ты стълпове на В-вы Българія по вкупъ, както ви описувамъ за сега злощастиятъ дни на нашия Български Ловешки народъ съ окръжните му сѣла.

Въ Ловечъ и въ окръжнитъ му сѣла, хората, сѣвѣмъ се отчаяли, тъй щото дѣте въ майка пици, и отъ нигдѣ помощъ нѣма. Хайдуцы, на пълкове на пълкове ходятъ свободно отъ село на село и щото си щатъ това правятъ и никой нищо не имъ казва. Единъ пълкъ отъ 40 души и други пълкъ отъ 20 души, и трети отъ 17 души, които разни безчиния правятъ отъ день на день; кого обиратъ, кога съблачатъ, кого убиватъ. Силни мало и голѣми, щото сѣкой сѣдвалъ на мѣстото си, и не знай ако умръкне дали ще усъмне, а най много какво ще правятъ хората отъ тѣхъ хайдуцы не знаятъ. Колкото за въ Ловечъ, сѣкой ще си сѣди въ града, но бѣдните сиромаси Селене! какво ще сторятъ и направятъ, Господъ да имъ е на помощъ. Два Гръжтане Ловчане ставаха неповинна жрътва на Бога, като оставиха по четири-петъ дѣца. Тѣхъ 2-ма Ловчане съ испани, и всегда имъ бѣше работата по крѣтъ. Единъ Маря. Босулкафанджи, и другиятъ Петку халачъ. Тѣе думамъ отъ селото Ловчанско Бижаново (което до единъ сѣ хайдуцы, и има да сѣ убили безчегъ хора въ бижановската гора) ставатъ единъ дѣнь да си дойдатъ за въ Ловечъ, и като си патоварили конскѣ съ масло крави и прочее, не отишли ниго $\frac{1}{2}$ сахатъ далечъ отъ селото, и ето 11 души чегъ уловитъ, и бѣдните какво сѣ истеглили! Боже съхрани! Направятъ хайдуците голѣмъ огнь, и хвърлятъ първо единиятъ отъ тѣхъ да си сѣдѣтъ живъ, а другиятъ да го глѣда, и като изгорѣтъ, хвърлятъ и другиятъ и той изгарѣ. Ето ти жрътва чифуска. Много работи има за описува-

не. Тешко имъ и горко! Не знаятъ бѣднитъ веке какво да правятъ!

Самоковъ 28 Февр. 1861.

Г-не Редакторе, на В. Българія,

Како заминавахъ презъ Самоковската Епархія видохъ едно нѣщо много ужасно! любопитно и жалостно, отъ друга страна: Патриканата Гръцка, на ново употребила интрига лествъ върху Самоковската епархія. Въ разстояние 14 години, дѣли матея озлобявалъ сиромашкия народъ Български и соблачелъ го съ насиліе безъ праведно. Първата година на родъ тѣхъ намерилъ беззаконіе, отъ владичитъ прѣжде бѣвши въ Самоковската Епархія, суцно отъ председателя си владика Іеремія що земалъ отъ селата миріа, (созде) и ембатицыте, отъ поповете, вулите за венчанъ, за родини що прощава законо, а матея за да имъ разреши зиналъ немилостиво колко то могаль да заграби и отъ бежанки моми единъ отъ сиромашія, защото немали способъ да правятъ свѣдби, а други отъ залюбуване а сродницыте имъ препитствували, и та бѣгають съсь момчѣта, матея ги отзлѣбуване немилостиво (канонъ параса) така и други обичай владички що има безъ брой. дѣли матея ги умножи двойно и више. Напримъ: рѣкъ що дѣло едно село 200 гроша на Іеремія, матея имъ накачилъ 500 и више; отъ поповете емб тикъ що зиналъ Іеремія 200 гр. мат. накачилъ 500 и далъ имъ позволеніе да качатъ и ови поповските земація отъ народа, и така сѣ соблачание сиромасите и до днесъ немилостиво. За вулитѣ, що зиналъ Іеремія 12 гр. Мат. ги качилъ 24 гр. първо венчило а на второ и трето; (писанъ на трупъ сую) патрупувалъ съсь канонъ параса, зашто било грехъ, та да имъ разреши. Какво могаль соблачиль: за родини, и бежанки що е озлобявалъ, не описува се!!! жени що е раздвѣявалъ отъ мъжѣте имъ безъ причина като циганска харачія, и зиналъ отъ най долно 250 гроша 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900, 1000, 1500, 2000, 2500, и до три хиляди гроша, жените послѣ като посегали да се оженатъ за други мъжѣ, на ново ги злѣбиль колко мога-

лъ! Господъ знае колко е раздѣлялъ жени и упропастилъ домове! За поново запорувалъ що е работилъ и злѣбиль, други пътъ ще се уведомиѣ. За църкви за освѣщеніята що е соблачилъ, самъ Богъ знае, а за ферманите за църквите отъ 500 до 800 гроша зиналъ, а на царството що се плаща по 140 гр. сѣкому е познато и джеремета що е зиналъ отъ попове аргосани, запрени отъ малки причини, и отъ миринъ запрени афоросвани, и калугере за папдахуси да просѣтъ милостини и пр. пр.

Замергивитѣлеса, на ново обичаѣ, извади да зима пари за дигане, почне отъ: 1,000 гроша 600 и колко можешъ, даржалъ е мергвѣцы по 6 сахаги на позъ собранъ народъ, като хайванъ до де да земи пари колкото е сакалъ.

Сичко що е зиналъ пари отпреди писаките неща, въ него време сиромасите зимаха меджидѣго жжѣто по 163 гр. петакъ по 7 $\frac{1}{2}$ а онъ имъ зиналъ 100 гроша меджидѣ, 5 гр. петакъ мирнѣи! уви! уви! злощастіе!!! на бѣдните сиромаси що са теглили отъ Дѣли матея, въ 14 години разстояние що са отзлѣбени. Първата година като употребилъ това зло, сиромашкия народъ оплакалъ се на патриканата, заради що имъ накачилъ дѣли матея. Фанариотските ласкатели дигнали матея на сюрговъ, и сиромашка а правдина що трашили загаснала. Като се вжриялъ отъ заточеніе, по спленъ и по зѣлъ, какво отъ първото заточеніе, подобно и отъ второто, сущо и отъ третото заточеніе, като са върпалъ, по зѣлъ злѣбиль сиромасите съсь насиліе. Преди година и половина народа, затрашили си хѣсапатъ, що билъ зиналъ извънредне отвише, на което и е ви богу угодно, нито на светлѣто ни царско и милостиво правителство. Дѣли матея като виде гасто, една нощъ на 5 $\frac{1}{2}$ часа побегна отъ Самоковъ, за Цариградъ. Правдината сиротипска още стонъ непрегудена. Сега караказанската грѣцка патрикана испраща Меличкия епископъ Господина прокоція за да извиди дѣли матеювите хѣсане отъ епархіяга за две години що има да зима приходи, миринъ и прочіе. Голѣмо чудо за удивленіе!!! Година и половина никаква

заслуга не служилъ въ Самоковъ а тражи приходе; да ли му е епархіята Самоковска мушья, или илтизамъ закупилъ или му е арпаджикъ като що самъ думалъ: арпаджикъ ми е дадено. Нека остри забъ! (по турската пословица: чабукъ хърска въ саби балалъ) спромасите гледатъ съсъ чѣтири очи да дойде некоя царски човѣци испитатели, да си представятъ жалбите за да си зематъ надире що ги е глѣбилъ неправедно безъ редъ и безъ царска воля. Гледайте илтриги фанариотски! приходе иматъ деи матеа та го тржатъ два годишенъ, оле правдица! оле чуло!!! Православниа гърчко ф и рютски ц. правдици! разсудни. Що ще да слѣдува ще ви явятъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Последни вѣстници отъ Виена обематъ много важни събитія които доказватъ всяки день по голѣмо днешното движение което дипломатити нарекоха въпросътъ или началото на народностити. Отъ сичкити стѣрни на Европа гледаме да си показва препоречътъ който носи подписатъ на тая голѣма речъ. Малки и голѣми, сички които носятъ името народностъ се движатъ.

Въ Холстайнското дукство, на Индексе единъ комитетъ се избралъ за да направи единъ рапортъ врьзъ предложеніята на Данія. Тоя комитетъ е съставенъ отъ единайсетъ членови избрани между найраздражената партия.

Комитетътъ на полонескити емигранти, въ Лондра, обнародвалъ на 6 марта единъ манифестъ отъравенъ къмъ английскитъ народъ. Тоя комитетъ ржкоплещи въ манифестътъ си на полскитъ препоречъ и моли английцити да имъ додаты на помощъ както тѣ го направиха за Италіанцити и за Унгарезити, не чрезъ едно въоръжено намисване, нъ кѣто ги поткреплятъ чрезъ тѣхната симпатія, защото полонескитъ народъ стига за да побѣди своего старо отечество и своята независимостъ.

Въ Унгарія избираніята продължаватъ да ставатъ въ една смисль въобще неприятелска на Австрія и на сичкити ордененци въ дѣйствиѣ. Много депутати приематъ наставленія въ тоя смисль: да не утиватъ въ Будапѣстѣ тѣ ся призоваватъ отъ правителството и дѣто сали имъ ся приготви ха; да избиратъ Пешта като мѣсто за събиране и дѣто противоположната партия зготви други сали за заседание; да внимаваатъ да не избиратъ представители за Виенскитъ Раишгагъ, и прочее.

Едно движение съвсемъ противно на горното ся слѣва между славянскити народности на Австрійската Имперія. Тия народности ся показватъ твърдъ благодарни отъ гордѣливити претенции на нѣкой Унгарски комитати въ които сѣрбскитъ или славянскитъ елементъ е въ голѣмо количество и отъ сега гледаме да ся появяватъ рекламации които протестуватъ противъ едно сливане което ще погълни тѣхната народностъ въ полза на Унгарското царство. Кроація, Славонія, Далмация отъ вѣтъ стори законъ и доказвагъ че тѣхнити Царства нъ ся покорени на Унгарія въ съединени на курсата на Унгарцити. Превенциити и правитъ адреси до Императорътъ въ които тия адреси ся изложени. Тия прошения не могатъ да не ся приематъ добръ въ Виена защото въ интересътъ на правителството е да подкрепи и утвърдява тѣхъ расположенія които ся появяватъ сички въ негова полза. Въ сѣщото време, отъ Далмация ся праща адреса, който обявява че и ска да ся съедини съ Кроація. Едно писмо отъ генералъ Тюръ пратено до Сърбити и обнародвано въ Парижката Преса противи ся на товъ съединяваніе. Тоя Унгарски въпросъ ся е расклатилъ въ едно заседание въ Камарата на прускити депутати. Той ималъ за оржиде Г. де Винкъ който обявилъ между други нѣща че юнацити Маджари знаятъ много добръ какво искатъ и тѣ ше раскрасатъ новата конституція на Австрія.

Пишягъ отъ Венеція до разни нѣмски вѣстници че волненіето ся подкреплявало отъ агенти добръ познати, които канятъ жителити да ся откажатъ да платятъ данѣкъ и да направятъ демонстрації на които цѣльта била уждъ да подбудятъ смущенія и бжркотии.

Холстайнскити Царства имали първото си заседание на 6 марта въ коего Г. де Шессенъ ся наименовалъ председателъ. Документити които ся отнасятъ на проектътъ за конституція предложени въ собраніето на 1859, ся представили както и единъ проектъ за законъ врьзъ привременното положение на Холстайнъ. Отъ подробности на проектътъ за обща конституція на монархіята произходи че представеніето на събраніето на монархіята ще ся състави отъ двѣ камари, отъ които първата ще ся съставя отъ трийсетъ члена които ще ся наименоуватъ отъ царятъ до смъртъ.

Холстайнската вонска щѣла да състави едно отдѣлно тѣло въ нѣкакви условия; намесваніето на дукството въ общити издѣвленія щѣло да замини сумата два милиона.

Сѣкакви нѣща и Новини.

Една телеграфическа дѣтсия отъ Турция извѣстява че Камарата прела проектътъ за законъ който дава на Викторъ Емануела титултъ ИТАЛІЙСКИ ЦАРЬ.

Друга една дѣтсия извѣстява че Мессинската крепостъ ся предала на волята на неприятелатъ.

Н. Н. В. Султанътъ благоизволи да даде пишантъ Меджадіе, врьзъ класъ, на Н. Н. Аоди паша, Капкаванитъ на Румелийскитъ люшюринъ.

Сворѣлъ най послѣднити извѣстія утвъряватъ че сѣденіето на францускити войски въ Сирія ся опредѣлило до 5 Юнія (с.к.)

Пишягъ отъ Едирне, 2 марта, че предишнитъ руски консулъ въ тоя градъ, Г-нъ Ступинъ, щѣлъ да трагне въ служба дѣто иде за Цариградъ съ фамиліята си. Г. Демидовъ ся готвель и тоя да трагне, и Г-нъ Ивановъ оставатъ консулъ въ Едирне.

Утвъряватъ че въ сѣрѣда дѣто пакъ

Пр. Вели наша ще тръгнат за Марисъ. Н. Пр. ще иди право за Француската столица; той ще чаква празниците на курортъването на Прускія царь за да иди въ Берлинъ да му честити и да му представи голъмата плака Меджидіе украсена съ скъпи камани.

— Последните новини отъ Европа извѣстятъ че Генералъ Мендоровъ пристигналъ въ Варшава съ единъ отговоръ отъ рускія Императоръ на поляската адреса. Установки направени на Поляците отъ Русія сѣ слѣдующи: Подназаваніе на сѣвѣтъ на царството; свършени реформи въ общото наставленіе; муниципалитетъ избранъ отъ граждани. Контъ Замойски сѣ наименовалъ председателъ въ сѣвѣтъ на царството.

— Особни тѣла каваси ще сѣ прататъ на скоро въ Босна за да запазватъ порядока тишината и обезпечността на градищата, селата, пѣтищата и граициити. Вiera дрехи и оружія на тѣла каваси сѣ занесоха на Н. В. В. Везиръ за да ги удобри. Единъ синъ ямурдукъ съ отворени ракави (джепкенъ та-къмъ), единъ синъ скюртукъ, широкъ панталонъ, черни тозуци, гундури: сѣставятъ формата на новити каваси; една карабина, единъ пшофъ, кѣса и права сабя: сѣставятъ оружіята нѣмъ.

Нѣколко отъ тѣхъ, облечени съ тѣ форми, сѣ представили на Н. В. Великія Везиръ.

Дрехи и оружія сѣ правени въ Турско.

— Г. Рачински, опжгодишнин руски консулъ въ Варна, дошълъ, казватъ, въ тѣ дни въ Цариградъ.

Кукушкото приключеніе платеше разрушеніето на зданіето на Великата Церква, Г. Рачински изникна или сѣ прати въ Цариградъ; днесъ Уніята устранива поврежданіето на интереси на Патриархото, Г. Рачински, който бѣше въ Русія, връща сѣ пакъ въ Цариградъ.

— Едно писмо, пратено до насъ отъ Търново и подписано отъ двама наши приятели, пристигна твърдъ кѣсно за да можимъ да кажимъ нѣщо отъ съдържаніето му.

Въ листѣтъ сѣ дѣто иде, нѣе ще му дадемъ приличното мѣсто.

— Ето расписѣтъ на телеграфити които сѣ направилъ отъ войлата на самъ и които днесъ сѣществугатъ въ турската Имперія. Отъ тѣхъ едини, по главни, отиватъ за границити, други, второстепенни, следияватъ нѣкое мѣсто на Имперіята съ друго едно мѣсто:

1 Линіята отъ Цариградъ презъ Бургасъ,

Варна, Кюстендже и Тузля. Тая линія сѣ скрепя тука неѣобщава съ Галацъ чрезъ вѣпори. Единъ клонъ отъ сѣщата линія свързва Тузля съ Сулина. Тя е свързана още съ едно отдѣленіе отъ Варна за Шуменъ съ дѣлната линія:

2 Линіята отъ Цариградъ до Шуменъ и Рухчукъ градъ дѣто линіята сѣ скрепе и сѣобщава съ Букурещъ. Тя е свързана съ горнята отъ Шуменъ чрезъ Варна и слѣдующата чрезъ Рухчукъ, Сицовъ, Плевенъ, Видинъ и Алексинацъ.

3 Линіята отъ Цариградъ за Едирне, Алексинацъ и Бѣлградъ, която минува презъ Изювливъ, София и сѣ спира въ Нишъ. Тя е следивена съ горнята чрезъ отдѣленіето на Алексинацъ, Видинъ и Рухчукъ.

4 Линіята отъ Цариградъ до Галиполи, Селеникъ, Манастиръ, Елбасанъ, Юскюдаръ въ Албанія, мѣсто дѣто линіята сѣ спира и която сѣобщава съ Кастелластюа.

5 Сѣщата линія сѣ отдѣли на Елбасанъ и сѣ управя връжъ Валонъ, граница на линіята която сѣобщава съ Огрантъ чрезъ единъ подморски телеграфъ. Подморскіята тоя телеграфъ който сѣдинява Валонъ съ Огрантъ, сѣ е направилъ наскоро и е зафалъ да работи.

6 Линіята отъ Цариградъ за Галиполи и Чивакъ казасъ. Галиполи, или Гелиболу по турски, е границата на тая линія и отъ тамъ дѣшениити отиватъ по подморскіята телеграфъ за Хю, Сира, Гиритъ, Измиръ и Гръция.

7 Линіята отъ Цариградъ за Юскюдаръ въ Албанія Нешинъ, Ангора, Сивасъ, Карпутъ, Багдатъ и Басбора.

Второстепенни линіи които свързватъ едно мѣсто съ друго сѣ:

1 Телеграфътъ отъ Едирне за Сивасъ

2 Стъ Нишъ до Прищина

3 Отъ Рухчукъ до Търново.

4 Отъ Мостаръ до Босна Сарай свързватъ сѣ австрійскити линіи на Метковичъ и сѣ сѣрбекити на Белградъ.

5 Отъ Бейрутъ за Дамасъ.

Линіята отъ Тузля, Бургасъ ще сѣ отвори слѣдъ малко. Линіята отъ Бейрутъ за Дамасъ не ще сѣ забави да сѣ усѣти. Манастирскити работи само за правителственити дѣшени. Азіатскити работи само до Багдатъ и слѣдъ малко ще зафалъ да работи до Басбора.

Девантъ Хералдъ обнародва дошлѣтъ проектъ за заемъ, и увѣрява че твърдъ и скоро щѣлъ да сѣ приеме отъ императорското правителство. Нашии особенни освѣдомленія, казва на тоя Журналъ де Константиноплъ, не ни позволяватъ да бждемъ толко положителенъ колкото нашиягъ събратъ.

1 Единъ заемъ отъ 12 милиона турски лири ще сѣ събере вътре въ 24 мѣсяци въ сѣчкити области на Имперіята.

2 Тоя заемъ ще сѣ разнесе по притежателии на земя които ще сѣ раздѣлѣтъ на катигорія, спорѣдъ тѣхното богатство.

3 Гражданскити и военни чиновници на Правителството които зематъ повече отъ 2,000 гроша месачина, трѣба да участвуватъ въ тоя заемъ въ една опредѣлена съразмѣрность.

4 Пайовити на тоя заемъ ще бждатъ отъ 1 до 1,000 златни меджидѣта, ще доносятъ 6 0/0 лихва и ще сѣ пекупятъ въ десетъ години.

5 Тоя пекупиваніе ще сѣ направи съ едната частъ отъ ежегодниити доходъ отъ всяка отъ трійсетѣтъ области на Имперіята като сѣ унищожѣи участіето което пѣтата тая область щѣше да земе и като сѣ заплати лихвата на онова което остава да сѣ унищожѣи.

6 Търговскити и рѣководѣнии класове сѣ пеклучени да участвуватъ на заемѣтъ.

7 Прѣдъ да сѣ раздадатъ пайовити ще сѣ предложатъ на онія които ги приематъ съосновно, и онія които приематъ безъ забава съ тѣ условия ще нѣмъ сѣ направи едно назначено ското.

Мон Ц-градъ 1861 Мартъ 10/22

Лир. Тур. гр.....	149—
Лир Англ.....	163—30
20-франгъ.....	131—30
Полъ Имп.....	133—30
Кѣрм.	76—25
Меджидіе бело.....	29—

Въ Книгопечатнѣтъ на Д. ПАНИЧКОВА.

Императорското Правителство ни даде едно ново доказателство за неговата благосклонност.

До сега само нашите цариградски Съединени Българи сж били предмет на императорската благосклонност.

За напрежъ тая благосклонност ще ся распространи до ония отъ нашите Българи отъвнъ които ще ся обявятъ за Съединението.

Първи въ тоя новъ редъ сж нашите Българи отъ Едирне.

Писмото за присъединяване съ Умйата което тѣ пратиша до българската съединена църква на Галата и което ние ще обнародваме, тука ся занесе на Негово Височество Великия Везиръ който благоприятно го прие и който ся отговори съ едно везирско писмо отправено до Негово Превосходителство Сюлейманъ паша Едирненски управителъ.

Съ това писмо Негово Височество Мехмедъ Кьбръзля извѣстява Негово Превосходителство Сюлейманъ паша че ония отъ нашите Българи които « ся съединиха съ католическото вѣроисповѣданіе, трѣба да ся наслаждаватъ отъ една съвършенна свобода въ извършваніето на тѣхното богослуженіе. »

Негово Височество Великия Везиръ иска освѣтъ това « да ся извърши отдѣленіето на тѣхните *каити* и *нуфуси*. »

« Прочее, прилага Негово Височество, както сичини общества подчинени на Императорското Правителство ся наслаждаватъ отъ свободата въ упражненіето на тѣхното богослуженіе, горѣказанните фамилии ся пахождаатъ естествено въ наслажденіето на тая свобода за упражненіето на богослуженіето отъ вѣроисповѣданіето което тѣ избраха. »

Негово Височество заключава съ това началло за управление « щото никакво припятствіе или мъжнотія отъ

какъвто родъ и да бъде не трѣба да ся долесе въ тая работа и Негово Превосходителство Сюлейманъ паша трѣба да ся отнесе спорѣдъ правилото за отдѣленіето на тѣхните *каити* и *нуфуси* защото исканіето което е станало връзъ това е събразно съ предидущити.

Въ сжщото време Негово Височество Великия Везиръ извѣстява Негово Превосходителство Сюлейманъ паша « че Поль Тодоръ ся избра за да ся прати въ Едирне и да ся грижи за новото Общество. »

Такива сж главните точки на везирското писмо.

Нашите Българи въ Едирне така и отъ други мѣста не ще оставятъ безъ да забележатъ че не само това везирско писмо потвърждава това което тѣ вече познаватъ за *официалното припознаване на Българскія Съединени Народъ* отъ Негово Величество Султанъ, нъ още това писмо ще бъде за тѣхъ едно ново доказателство за удовлетвѣніето съ което императорското правителство гледа нашите Българи да ся отнасятъ до Папата за да му искаатъ подновяваніето на нашата вѣроисповѣдна іерархія и другити прѣвствени улушненія които желай нашятъ народъ.

Нъ, още единъ пътъ, защо Императорското Правителство да гледа съ удовлетвѣніе нашите Българи като ся отпращатъ до Папата?

1° Защото истинни и здрави улушненія не могатъ, въ мислята на правителството, да ни додѣтъ отъ друго мѣсто освѣтъ отъ негенскія пачалникъ на Църквата.

2° Защото нашето върховно управление отъ стѣна на Папата е чуждо отъ Писелвитската и отъ Панеленската политика и съ тоя начинъ това управление не компрометирува съществуваніето на Отоманската Имперія.

Ето сега прошеніето за което говорихме по горѣ и чрезъ което Едирненските Българи ся обявяватъ звънично покорни чяда на Българската Съединена Църква:

На Негово Свѣщенноначалство,

Ние долоподписанитъ Българи отъ Едирне, вѣрни подданици на нашятъ Господаръ Н. И. В. Султанъ Абдулъ Меджитъ, идимъ съ нашето настояще прошеніе да молимъ покорно и да просимъ Съединеніето и властѣта на нашата Майка Съединената Българска Църква на Галата която направи Съединеніето съ Римската Църква. Като ние ся отказахми отъ много време насамъ отъ Гръцкия Патріархъ и слѣдвахми да ся отказвали още, днесъ ние припознаваме горѣказанната Църква и протестуваме въ сжщото време противъ Прошеніето което пратихме прѣдъ два мѣсаци до владиката Іларіонъ Макаріополскій.

Слѣдователно молимъ Н. П. Архимандритъ Макаріа, привремененъ Началникъ на тая Църква да ни припознай като свои покорни духовни чада и да посрѣдничествува прѣдъ Честното наше Правителство за да ни припознай като такива и да ни проводи нуждити наставленія за нашето духовно управление.

Съ Вашето Благословеніе оставимъ въ съвършенно упованіе и сме за всегда ваши духовни чяда.

Едирне 16 Февр. 1861.

Следватъ 148 подписа.

Намираме въ *Журн. де Конст.* едно дълго писмо отъ което преводяме онова което ся отнася до нашятъ вѣроисповѣденъ въпросъ:

ПОЛИТИЧЕСКИ ПИСМА.

На Господина Управителя на *Журналъ де Константинопль*.

10 Марта 1861.

« Господине,

« Благодаря ви за особенити свѣдѣнія които благоизволихте да ми пратите връзъ българскія въпросъ. Тѣ съответствуваатъ поутѣ сичини точки на онова което нѣмъ бѣхъ прѣ-

дипломатия и азъ разумявамъ че Високата Порта е могла безъ трудъ да различи дѣйствието на дипломатическитѣ вліянія задъ расприти които предъ малко ся появило. Поради това разумява ся точно, защо тя е мислила че трѣба да дѣйствува много повече спорѣдъ това познание отъ колкого спорѣдъ своитѣ обшественни наклонности въ вѣроисповѣдніятъ въпросъ за когото ся припиратъ.

«Тоя вѣроисповѣденъ въпросъ остава за Портата единъ политически въпросъ, и, спорѣдъ онова което ми казвате, азъ май не вѣля другъ пѣтъ да сѣмъзвѣзѣмъ тѣ оскѣнѣ когото сѣмъзвѣзѣмъ.

«Чувството за патриотизмъ и малката треска за автономія която подбужда българскіятъ народъ да иска едно духовенство, сѣ твърдѣ естествени; и чини ми ся че азъ видя тамъ едно отъ хиляди потригиванія които ся причиняватъ отъ вѣтрѣтъ който вѣи отъ нѣколко време насамъ врѣзъ Европа.

«Една цѣква, единъ чардакъ за камбана, това е половината на независимостъ и народностъта цѣла цѣлничка.

«Ние слушаме да ся казва много въ тоя чѣстъ че духовенството било дѣто правило робството, и ако разгърнимъ исторіята, ще го видимъ че служи вредъ като оръжіе на истинната независимостъ и на това освобождаване което не ся острахува за утрепниятъ день.

«Моето удивленіе не е голѣмо дѣто Високата Порта не позага никаква грижа да тури въ рѣцети на единъ отъ народитѣ които тя управлява едно таково оръжіе. Защото ако рѣцети на Българитѣ бѣха много слаби за да оинатѣхъдисатъ замперекатъ на това оръжіе, уроцати дадени услужливо не ще ся забавятъ да нѣмъ додѣтъ на помощъ.

«Ето вече всички българи покровителствуващи яротивъ волята нѣмъ и държавѣ че покровителството, което

тѣ белкимъ чистосърдечно търсятъ да избѣгнатъ не е готово, отъ своя страна, да престани да ся упражнява токова рѣно. Това покровителство е сѣщото което постѣпенно търсѣмо е всякогди да установи «покровителства» (protectorats). Това произвожда една война, и Княжествата засвидетелствуватъ че за да ся сѣжсатъ тѣя пріятелства, нѣма полвинъ средство да ся употребѣи, защото за да ся скарѣтъ, нѣмъ трѣба да ся направи единъ шумъ, нѣмъ трѣба да има двама да го искатъ.

«Прѣ чее, ако Българитѣ го искатъ, пріятелитѣ нѣмъ не го искатъ никакъ. Това е доста за да увѣсти Цариградскіятъ кабинетъ, сѣставенъ отъ човѣци които, отъ краятъ на очити сѣи сѣ единъ старъ обичай, трѣба да познаватъ естеството и происхожденіето на лошото зѣрио сѣдено въ обштити дѣто чинѣи сѣ наменти сѣи опредѣлени да му отварятъ пѣтъ.

«Католическата вѣра толко дълбоко смѣтена чѣкъ до своето огнище на вѣроисповѣдното движеніе, ще ли да ся ползува и ще ли видимъ, спорѣдъ изрѣженіето на Церковнитѣ Отци «стѣлото да отива като ся уголѣмѣва по нещастіята на добріятъ пастиръ,» чѣкъ поврѣмената на притѣсненіята подъ Кесаритѣ?

«Или пакъ вѣроисповѣдната криза която вашитѣ христіански народности на Истокъ приминуватъ въ Българіи ще послужи само като урокъ строгъ, жестокъ и общо даденъ на грѣската патриаршеска черковъ, която не е ни то безъ страхъ ни то безъ укоризна.

Ако тя доиде само до тѣя сѣразѣрности, азъ намирамъ че благотворна ще бѣде кризата и благовременъ урокътъ. Азъ слушамъ да ся приказватъ много сѣблзани нѣ случаи на послѣднитѣ церковни раздори. Види ся че владицитѣ и други прелати и примати които главніятъ Цариградски патриархатъ прѣдѣше въ областитѣ не бѣха сички примѣри за безинтересностъ и за добродѣтелъ. Ако нашитѣ тука-

шии епископи бѣхъ благоизволятъ да зима-тъ нѣти когото откритіята ся появяватъ, тѣ сѣ дължни на справедливостѣга да извадятъ отъ смѣската на турскитѣ управители и да притурятъ нѣ смѣската на цѣкои архіереи христіанни, нѣколко добри злоупотрѣбленія които приписватъ на версіята тука оброровоно на отоманскитѣ власти врѣзъ голѣмата книга на мненіето.

«Колкого за положеніето което азъ ще наименоувамъ политическо на това сѣщо православно духовенство което ся познава на Истокъ подъ названіето «Великата Церква», азъ не крия че не го разбирамъ до тамъ.

«Началоцѣтъ на тѣя Церква и Синодѣтъ говорятъ често, казвате ми вие, зедно съ Атинската Церква и Петербургската, когато ся касай за лиургически обнародванія, за канонически приказанія или за критикуванія. Това единство не трѣба да произведе едно впечатленіе твърдѣ пріятно врѣзъ правителството и защото азъ ся сѣмъзвѣзѣмъ ако това единство е нужно дѣйствующо за вѣроисповѣдното освѣщеніе на обнародваното нѣщо, азъ сѣмъ на мненіе че то доказва, не щѣ да кажи лоша вѣкусъ, всукѣтъ не е нищо въ това. нѣ едно дѣста средно политическо понятіе.

«Вселенскіятъ патриархъ, синодѣтъ, дълженствуватъ, чини ми ся, доста уваженіе, почитъ на В. Порта която нѣмъ заема на всяка минута своята нравствена и вещественна помощъ, която ги прави да ся изсѣждаватъ на широко отъ нейната толеранція въ вѣроисповѣдно отношение, за да отбѣгватъ сближаванія непотрѣбни най първо, и които дишатъ сѣтъ едно благотворіе малко патриотическо.

«Има повече, азъ не разумявамъ вече тѣя наклонности. Исканіята на руската Церква сѣи спичелени званично за освобождаваніето на православно българско духовенство. И точно заедно съ истата тѣя тѣмъла и дѣлѣна церква ли Патриархѣтъ Фирѣя стрѣли?

Истъкувайте ми това, моля ви. Не може ли пъкой да върва напротивъ че, отъ Петербургъ и отъ Москва ще внушаватъ на предводителити на духовенствениятъ раздоръ въ България, да държатъ яко безъ да даватъ внимание на духовнигѣ аномалии които ся обнародватъ.

« Или въ това една неправилностъ която, безъ съмнение, не ви е никакъ избягнала и която вие може белкимъ да разумявате по добръ отъ мене.

« Ще ся каратъ ли отъ стърпата на патриархътъ и отъ стърпата на Българити, за помощта на чужди церкви?

« Сичко това ще утисчай още по добръ мълчанието на В. Порта и безпогрѣшното уважение което тя прави отъ началото за « несмислице. »

Прочитаме въ *Kurie d' Oriana*.

Манифестаціята която православни Българи ся готвятъ да направятъ въ недѣля, на Портата, слѣдъ като Н. П. Г. Иларіонъ щѣше, верѣтъ церквата, да изрече извържението противъ вселенскиятъ патриархъ не стана.

Увѣряватъ че Н. П. Г. Иларіонъ послушалъ съвѣтити на едно голѣмо посолство: той осѣти колко би било чудно, за да не кажемъ повече, да гледа пъкой единъ извъргнатъ владика да фърли аномалията противъ патриархътъ койго извъргва.

Научаваме ся че значителни смѣщенія щѣли да ся случатъ ако извърженіето ся бѣше изрекло. Триста четри стотинъ гръци, англійки или еленски подданици, сички добръ въоръжени, били отишли на малки тайфи на Фенеръ и зафанади разни мѣста на тая махала, рѣшени да ся врукнатъ връжъ българската черкова ако аномалията противъ патриархътъ ся бѣше фърлила.

Около двѣдесетъ главатарѣ, събраци на едно кафе, учяха сичко каквото ся случъше въ тая черква, и тѣ щѣха да дадатъ знакътъ на нападеніето когато времето му щѣше да доиде. Идри-

отски варки съдяха по сичката дължина на златниятъ Рогъ

Патріархътъ, като ся научилъ за бедствіето което устрѣшаваше общата тишина, призова двамата отъ главатарити и ги попита, прѣдъ многома владци, кое нмѣ е намѣреніето. « Ние искаме да направимъ да почитатъ Великата Црква, отговори единъ отъ тѣхъ. Двамата български владци ся осядиха за заточение: на мѣсто да призиратъ сентенціята и да говорятъ за аномалии, трѣба тѣ да приематъ наказаніето си. Ако не направятъ да ся изпълни осъждението на Св. Синодъ, ние ще земимъ отгоръ си ние сами да го изпълнимъ. » Вториятъ главатаръ като пое думата отъ своя стърпа: « Ние не защищаваме челоуци, казатъ; защото може тѣ да ся кабахатъ за това дѣто тѣ доведоха Българити до тоя край дѣто ги видимъ; нѣ ние искаме да укрепимъ ненужната въронсповѣдната властъ. Азъ нивга не жѣлъ убиваѣ, приложи той, за една тавава причина » Връжъ това отгоръ, той остава да съгледа единъ яхъ бучаа когото той имаше подъ дрехти си.

Патріархътъ, много наскърбенъ за това дѣто той чу, проводи въ чястъ на Портата Сизикскиятъ владика, при Али паша, за да му извѣсти за опова дѣто ся случъ, и за да му каже че Негово Свѣтѣшество не може да отговори за тишината на махалата, ако не проводятъ войска.

Фенерскити карауци ся удвоиха. Увѣряватъ ни че двамата български владци щѣ ся заточатъ у Халки.

Намирѣме въ *Kurie d' Oriana* должната кореспонденція:

Габрово 3 Мартъ

Заклученіето на нашиятъ голѣмъ съборъ въ Търново, не е такава щото да удовлетвори нашити цариградски и вливски чорбаджии, които едногласно бѣха подбулили събирането на тоя

съборъ. Не зная ако съборити държани другадѣ нмѣ ся били по благоприятни; нѣ ако и да е тѣй, азъ ся съмнявамъ още за добриятъ приѣмъ когото тѣхнитѣ исканія щѣ приематъ на В. Порта.

Въ партіята която ся нарича *независима*, сичко ся прави съ интриги, щото нищо не е помалко *независимо* отъ онова което ся види да истиче отъ тѣхъ. Това което ви казвамъ, е съвършено познато тука. Отъ друга стърпа припирацията на търновскиятъ съборъ, извадиха съвсемъ на явѣ сичкити тѣ тайни интриги. Какъ може императорското правителство да знай по малко отъ насъ тѣ работи? И ако то ги знай, какъ може то да ся склопи на искания неповредли отвѣтъ, нѣ дѣйствително, опасни за него?

Безъ съмнение, вие знайте че нашигѣ чорбаджии подадохъ едно прошение на разни протестантски посолства въ Цариградъ, за да сполучатъ едно общо патисване връжъ императорското правителство, за да отсѣпни една народна независима іерархія и единъ патриархъ на българскиятъ народъ.

Пъ онова което вие може да не познавате, е че нашигѣ чорбаджии били направили тая постанка по съвѣтътъ, или поне, по вѣжновеніето на Русія.

Когато ми казаха това, азъ не го повѣрвахъ. По сетиѣ, азъ приехъ други освѣдомленія. Днесъ, азъ го вѣрвамъ, защото работата ми ся види твърдѣ достовѣрна.

Дѣйствително, какво търсятъ перятели на отоманската Имперія и какъ искатъ? Тѣ търсятъ и искатъ българскиятъ народъ да се освободи отъ Великата фенерскъ Црква, да ся устатопи въ една народна независима іерархія и тая народна независима іерархія да бѣде главниятъ двигателъ когото стеристили щѣ оипатъ ридисатъ послѣ по кефа си за да възбунтуватъ отечеството ни.

Нидѣ ся знай отъ опитностъ; навга

не ще се сполучи отъ В. Порта една народна независима іерархія, когато ѝ се представятъ подкрепени отъ Русія, непосредствено или посредствено. Чудесно ли е прочее дѣло прибѣгватъ при протестантизи за да достигнатъ до сжщата цѣль?

Сяко зависи отъ цѣльта. Малко вреди че достигнали до тая цѣль по този или онзи път. Работата се върти.

Колкото за протестантизмътъ, той не е вѣроятно да се установи между насъ и да може послѣ да ни управи въ единъ път благоприятенъ за укрепленіето на Имперіята.

Отъ друга страна, не просимъ една народна іерархія. Прочее, протестантизмътъ е отричаніето на всякаква іерархія. Слѣдователно, по самото си естество, протестантизмътъ се намѣрва въ невъзможността да управлява народната іерархія която той ще направи да ни се даде. Печалбата на една отсѣпка дохожда прочее на Русія.

Търновскій-тъ съборъ откри много други нѣща които не ни се видятъ достойни да се явяватъ въ нашиятъ вѣстникъ: много отъ тия нѣща накареха нашити Българи да направятъ серіозни размисленія отъ които тѣ безъ друго ще се ползуватъ.

Цѣльта на тоя съборъ бѣше едно общо прошеніе отъ страна на сѣнѣнѣтъ народъ врѣзъ нашиятъ вѣроисповѣденъ вѣростъ, и избираніето на нови депутати за да идатъ въ Цариградъ да искатъ отъ императорското правителство припознаваніето на една народна іерархія съвсемъ независима.

Въ първото събрание, четохъ се писмата които депутати отъ всяка кааза бѣха донесли и които обещаха исканіята на жителити. Трѣвненското писмо обещае, между другъ нѣща, доминти замечания:

« Народътъ нѣма време да слѣдва вѣростъ въ днешното сѣстѣніе: сѣнѣнѣтъ възможни усилія се направи за да молятъ В. Порта, и нищо не сполучиха. Неотрѣбно е прочее да се

проваждатъ нови представници. Нѣ, не се склѣняваме доброволно да поднесимъ едно ново прошеніе отправено до императорското правителство; нѣ ако то откажи категорически, не ще слѣдовами паріята на Уніята. »

Азъ ви давамъ единъ изводъ само отъ това писмо пратено до съборътъ. Защото сякити други, било отъ градътъ, било отъ каази, сѣ много малко съобразни съ него.

Колкото за прошеніето пратено отъ съборътъ до императорското правителство, то носи само два подписа: подписътъ на кааза векили и подписътъ на градскіятъ векили. То се подаде на управителя за да го прати на императорското правителство. Ето единъ изводъ отъ това прошеніе:

« Императорското правителство и П. В. Великіятъ Везиръ познаватъ много численати прошенія които до сега нѣмъ отпавили, чрезъ разни рѣше за установленіето и припознаваніето на нашата іерархія. До сега нищо не сме сполучили. Отъ тамъ произлезе, че една частъ отъ нашити цариградскі брати прибѣгнаха до едно чуждѣ духовно покровителство и тѣ направиха *Съединеніето*. Тая постѣпка произведе единъ гърмежъ до нашия мѣста, сиречь, повечето отъ родътъ и напаче сѣкити млади се движатъ за *Уніити*. »

« Нѣ, стари чорбаджіи, не се одобрявани никѣ това. Защото, не мислимъ че императорското правителство не да одобри и то *Уніята*. И, за да не стане раздоръ между насъ, не мислимъ, за послѣденъ път, да молимъ императорското правителство да се съгласи съ насъ и да припознай нашата независима іерархія..... »

Напразно би търсили другадѣ едно описаніе по точно отъ това на днешното днешно сѣстѣніе.

Осѣнѣвъ това прошеніе, представиха едно второ на главиятъ управитель, въ което молятъ императорското правителство да запреги на митрополи-

тѣтъ, Н. П. Г. Григорія, да ходи по каази за да събира пари. « Защото прилагатъ, не не щемъ вече, съ никакѣвъ начинъ, да припознаимъ грѣшкитѣ патриархъ. »

Въ съборътъ, най първо стана въпросъ да се пратятъ представници въ Цариградъ, послѣ, рѣшиха да не се пратятъ представници нѣ да се пратятъ само до императорското правителство двѣти прошенія за които говорихъ. Това заключеніе произхожда отъ единъ бюрокъ работи които не ви съкратя тѣ двѣ думи.

Вие имате въ Цариградъ нѣкой си на имя Хаджи Николи. Тоя човѣкъ бѣше се избралъ представникъ отъ Търновската епархія, за народниятъ грѣшки съборъ. Като неговото пълномощіе се свършваше съ тоя съборъ, той предри да направи да го избере за представител на Търновската епархія, за новото исканіе което щѣхъ да направимъ на В. Порта.

Нѣ какъ да се сполучатъ нови пълномощія, като той нѣмаше вече довѣреніето на народътъ, и когато писмата които се пратиха отъ Пловдивъ за да побудятъ едно ново проваждане представници въ Цариградъ, опрѣдѣляваха именни Никола Михайловски, братъ на Н. П. Г. Илариона, и докторъ Берона?

Въ това критическо положеніе, Хаджи Николи прибѣгна до тоя стратѣгемъ. Като се научи отъ своятъ тукашки агентинъ, Г. Никола Злагарски че писмата отъ Пловдивъ не припознаватъ неговото собствено избираніе за новото мѣсто на векиликътъ, и че нѣмаше съгласіе между пислата излезли отъ Пловдивъ и писмата излезли отъ Цариградъ, Хаджи Николи побърза да отговори почти съ тия думи:

« Въпросъ стана въ Цариградъ за избираніето на представители пратени отъ Пловдивъ, Ескизаара и Казанлъкъ, нѣ нѣ и отъ Търново, защото за Търново, тука има единъ представител-